

EHLİ SÜNNET ÇİZGİSİ ve VEHHABİ İTHAMLARINA REDDİYE

HAMİDİYE

TAKDİM.....	4
1. BÖLÜM.....	5
1.1 SELEFİLİK VE VEHHABİLİK NEDİR ? EHLİ SÜNNETE MUHALEFET ETTİKLERİ KONULAR	5
1.2 ŞEFAATİ İNKÂR	7
1.3 TEVESSÜLÜ İNKÂR.....	9
1.4 TEKFİRCİLİK.....	9
1.5 VELAYETİ VE KERAMETİ İNKÂR	11
1.6 ÂL-İ BEYTİ RED.....	13
1.7 KABİR ZİYARETİNİ İNKÂR	13
1.8 KUR'AN MÜSLÜMANLIĞI VE MEALCİLİK.....	15
1.9 SAHİH HADİSLERİ RED.....	16
1.10 PEYGAMBERİMİZİN FAZİLETİNİ TAHFİF	17
1.11 SÜNNET-İ SENİYYENİN BİR KISMINI TAHFİF.....	18
1.12 Mİ'RACI VE PEYGAMBERİMİZ'İN MUCİZELERİNİ İNKÂR	19
1.13 BÜYÜK ZATLARA HÜRMEZSİZLİK	19
1.14 İTTİHAD-İ İSLAM'A MUHALEFET, MÜSLÜMANLARA SALDIRMA.....	20
1.15 KADERİ İNKÂR	21
1.16 SİYASETE BAKIŞTA EHL-İ SÜNNETE MUHALEFET	21
2. BÖLÜM BEDİÜZZAMAN'A YAPILAN İTHAMLARA CEVAPLAR	23
2.1 BEDİÜZZAMAN'A VAHİY İTHAMI	23
2.2 RİSALE-İ NUR'U KUR'AN YERİNE İKAME İTHAMI	23
2.3 RİSALE-İ NUR'A KUTSALLIK ATFEDİLMESİ.....	24
2.4 BEDİÜZZAMAN'I METHETME.....	25
2.5 GAVS-I GEYLANİ İLE TEVESSÜL	26
2.6 CEVŞENİ İNKÂR	27
2.7 SEKİNE'NİN, İMAM-I ALİ'YE (R.A) BIRAKILMASINI İNKÂR	29
2.8 İMAM-I ALİ'NİN (R.A) GAYBI BİLMESİNE İTİRAZ	30
2.9 CELCELUTİYE'Yİ İNKÂR.....	31
2.10 İLM-İ CİFİRİ İNKÂR VE RİSALE-İ NUR'DA CİFİR İLMİNE ELEŞTİRİ.....	32
2.11 RİSALE-İ NUR'DA EHL-İ SÜNNET ÇİZGİSİ.....	36
2.12 CEMAAT, ŞUCULUK, BUCULUK	37
2.13 "LEVLAKE" VE "NUR-U MUHAMMEDİ" HADİSLERİNİ İNKÂR	38
2.14 PEYGAMBERİMİZİN (A.S.M) BİR ÇOCUĞA BEDDUASINA ELEŞTİRİ.....	39
2.15 FETRET EHL-İ NECAT OLMASINA İTİRAZ.....	39
2.16 ULEMAU'S-SU	41
3. BÖLÜM RİSALE-İ NUR'DANDERS YAPILABİLECEK BAHİSLER.....	42
3.1 KUR'AN'IN CAMİİYETİ VE İLİMLERİN KUR'AN'DAN ÇIKMASI	42
3.2 HAKİKAT-İ MUHAMMEDİYE VE NUR-U MUHAMMEDİ (ASM)	42
3.3 HADİSLERİN SİHHATİ	43
3.4 Mİ'RACIN VUKUU VE CİSMANİ OLMASI	43
3.5 VELAYETİN VE KERAMETİN HAK OLMASI	43
3.6 ÂL-İ BEYT MUHABBETİ VE MESLEĞİ	43
3.7 VEHHABİLİK NEDİR? KÖKENİ VE ESASLARI.....	43
3.8 ZÂHİR-PERESTLİKTEN, İFRAT VE TEFRİTTEN İÇTİNAB	43

3.9	UHUVET-İ İMANİYE VE İTTİHAD-İ İSLAM'İ ESAS YAPMAK	43
3.10	BÜYÜK ZATLARA HÜRMETİN ÖLÇÜSÜ.....	44
3.11	İSTİKAMETLE SÜNNET-İ SENİYYENİN HER NEV'İNE İTTİBA	44
3.12	PEYGAMBERİMİZİN MUCİZELERİ VE ŞAKK-I KAMER.....	44

EHLİ SÜNNET İNANIŞI VE VEHHABİLERİN İTHAMLARINA REDDİYE

TAKDİM

Birinci harbi umumiden ve hilafetin kaldırılmasından sonra özellikle İngilizlerin; gerek Türkiye de gerek İslam aleminde İslamiyet'i sünnet ve cemaatle muhafaza eden ve ehli sünnet ve cemaat denilen, Müslümanların % 90'ını teşkil ve İslamiyet'in ana eksenini olan inancı tahrip etmeye yönelik planlı icraatlarının (medreselerin kapatılması, tarikatlara bid'aların sokulması, hakiki susturulmaya çalışılması gibi) son yıllarda menfi tezahürleri maalesef artmaya başlamıştır.

Bu cümleden olarak özellikle Arap aleminde ve kuzey Afrika'da harici vehhabi zihniye sahip dışlayıcı, siğ, tekfirci, ilmi derinliği ve geleneği olmayan katı zahirci Müslümanların ve örgütlerin çoğaldığı ve tesirlerini artırdığı aşikar bir şekilde görülmektedir. Bu zihniyet ve davranışları ittihadı İslam'a fevkalade zarar verdiği gibi hakiki İslamiyet'i dünyaya tanıtmaya da perde olmaktadır.

Son yıllarda bu zihniyet sahiplerinin bizim ülkemizde de tesirlerini artırdıkları ve özellikle de Risale-i Nura ve üstadımıza da planlı ve bilinçli bir şekilde taarruz ettikleri, bu iddia ve iftiraların cemaatimize ve kardeşlerimize ulaştığı, onları bazen şüpheye düşürdüğü veya cevap verme noktasında çaresiz kaldıkları pek çok örnekle müşahede edilmiştir. Risale-i Nur gerçi ehl-i imanla mübareze etmez dinsizlik ve zındıka ile mücadele eder. Fakat bu itirazlara ve ithamlara cevap vermemizi üstadımızda mektuplarında tavsiye ediyor.

İşte bu çalışma hem bu ithamların en önemlilerine cevap vermek hem ehli sünnet itikadını Türkiye'de Risale-i Nur'un muhafaza ve temsil ettiğini göstermek hem ehli sünnet inancının esaslarını cemaatimize ders vermek ve bu noktada onları şuurlandırmak için yapılmıştır. İnternet ortamında bu iddialara

cevap verilmişse de herkesin bu cevaplara ulaşamadığı ve böyle bir çalışmanın olmadığı nazara alınarak; hem konulara hem ithamlara çok teferruata girmeden ana hatları ile hülasa izahlar yapılmış ve cevaplar verilmiştir. Veminellahittevfik

HAMİDİYE ANADOLU YAKASI VAKIFLARI

1. Bölüm

1.1 Selefilik Ve vehhabilik Nedir ? Ehli Sünnete Muhalefet Ettikleri Konular

Selefilik, vehhabilik Nedir, Tarihçesi

Selefiler, Hicri 4. Asırda ortaya çıkmışlardır. Hanbeli mezhebine mensub insanlardır. Bütün görüşlerinin, selefiye inancını canlandıran ve bu inanca ters düşen görüşlere karşı savaştan Ahmed İbn-i Hanbel'e ait olduğunu iddia ederler.

Selefiye inancı, hicri 7. Asırda tekrar ortaya çıkmış ve bu defa bu görüş, Şeyhül İslam İbn-i Teymiye tarafından ihya edilmiştir. İbn-i Teymiye insanları yoğun bir şekilde bu görüşü kabullenmeye davet etmiş. Daha sonra selefiye inancı, hicri 12. Asırda Muhammed b. Abdulvehhab tarafından Arap yarım adasında yeniden ortaya çıkarılmıştır. Günümüzde vehhabiler, insanları bu görüşe davet etmekte ve bir kısım İslam alimleri de aynı görüşleri şiddetle savunmaktadır. Necdilik de denilen vehhabilik ekseri Necid seknesi olan haricilerin torunları olduğu ve Hz. Ali'nin (r.a) Nehruvan da onlarla savaşmış pekçoğunu öldürülmesinden dolayı şah-ı velayet olan Hz. Ali'ye (r.a) ve velayete karşı bir hissiyat onlarda uyandırdı.

Selefi ve vehhabiler, Nusus şeriata ve sarih-i ayata ve zevahir-i ehadiise istinad ettikleri için halis tevhide münafi telakki ettikleri herşeyi reddetmeyi

kaide tutmuşlar. Bir dirhem hakları varsa, on dirhem ilave ediyorlar. İşte aynı sebepten dolayıdır ki müteşabih ayetleri tevile karşı oldukları gibi bazen bu ayetleri zahir manada kabul ederek teşbihe yaklaşmışlardır. Zaman içerisinde ihtiyaç olarak ortaya çıkan ehli sünnetin kelim ilmi ve tasavvuf ilmi ve tefsir ilmi gibi ilim ve metodları ve eserleri reddetmeyi benimsemişlerdir. Geçmiş asırlarda Müslümanların yüzde 2-3'ünü teşkil eden bu görüş sahipleri İslamiyet'in esasını muhafazada esas olan ve Müslümanların yüzde 90'ını teşkil eden ehli sünnete pekçok mesele de muhalefet etmişlerdir, velayeti, kerameti ret, ilimleri kabul etmemek, kabir ziyareti, şefaati, mirac gibi. Aşağıda bu başlıkların bir kısmı izah edilecektir.

Günümüzde kendine selefi diyenlerin sahih hadisleri ve mucizeleri reddetmeyen Ahmet İbn-i Hanbel ve İbn-i Teymiye çizgisini devam ettirdiklerini söylemek pek mümkün değildir. Çok daha ifratkar, katı zahirci, dışlayıcı, mutaassıb ve tekfirci bir hale gele günümüz selefilerinin mazideki selefi inancıyla da hakiki Selef-i Salih'in olan sahabe, tabiin çizgisiyle de pek alakası kalmadığı daha ziyade cihadı sadece katletmek olarak anlayan ve Müslümanları katleden, kendilerinden başka bütün Müslümanları şirkle ve küfürle itham eden harici çizgisine daha yakın olduğu görülmektedir. Bu tavrın ve tarzın müslümanların birliğine ve uhuvvet-i İslamiyyeye hizmet etmediği bilakis bu manaları tahrip edip Kur'an düşmanı olan güçlerin işine yaradığı aşikardır.

Ayetlerin sadece zahirine mutaassıbane bağlı kalıp, ayetteki maksadı anlamaya gayret etmeyen, ayetteki mana tabakatını, camiyyeti inkar eden, dini ve Kur'an'ı anlamak için sünnet-i seniyye ve hadislere gerekli önemi vermeyenlere selefi demekten ziyade mealci demek daha doğru olur.

Günümüzde müslümanların, cemaatlerin veya tarikatların amel ve davranışlarında görünen halis tevhide aykırı, bida olan meseleler (kabir ziyaretinde ölüden bir şey isteme, mürşidine manayı ismiyle bağlanma v.s.) ne kadar yanlış ve tefritse, tevhide ve Kurana bağlı kalacağım diye bu meseleleri tamamen inkar etmekte o kadar ifrattır. Ehli Sünnetin her konuda görüşü ve çizgisi bellidir. Onu rehber yapmak bizi ifrat ve tefritten muhafaza eder.

Vehhabilik, bozuk ve sapık bir fırkadır. On sekizinci yüzyıl ortalarında, Arabistan yarımadasında, Necd bölgesinde ortaya çıkmış, Muhammed bin Abdülvehhab tarafından kurulmuştur. Bu şahıs, İbni Teymiyyeye sahip çıkmış, onun bozuk fikir ve görüşlerinin yayılmasında, başrol oynamıştır. Bu fırkaya bağlı olanlara, Vehhabiler adı verilir. Vehhabilerin Ehli Sünnete Karşı Olduğu Belli Başlı Meseleler:

- 1- Sözlere inandırabilmek için, Selef-i Salihinin yani Salih olan seleftin (Ashab-ı Kiram ve Tabiinin) yolunda olduklarını söyleyerek, kendilerine "Selefilere ve Ehl-i Sünnet" adını verirler.
- 2- İtikatta Selefi, amelde Hanbeli olduklarını savunurlar.
- 3- Dört şer'i delilden, icma ve kıyası kabul emezler.
- 4- Dört hak mezhebi tanımazlar. Bunlardan birine bağlanmayı reddederler.
- 5- Peygamberimizin, hırka ve mübarek sakalının ziyaret edilmesini şirk sayarlar.
- 6- Müteşabih Ayet-i Kerime ve Hadis-i Serifleri zahiri (görünen) manasıyla yorumlarlar. Bu yüzden, yüce Allahı yarattıklarına benzetir ve bir cisim olarak görürler.
- 7- Yüce Allahın cisim olduğunu söyler, gökte olduğuna arşın üzerinde oturduğuna inanırlar.
- 8- Namazı kılmayan bir Müslümanın Dinden çıktığını, kafir olduğunu söylerler.
- 9- Şefaati inkar ederler.
- 10- Tasavvuf ve tarikatın bidat ve sapıklık olduğu inancını yayarlar.
- 11- Kendilerinin doğru yolda ,gerçek Ehli Sünnet olan Maturidiler ve Eşarilerin ise sapıklık içinde ve batıl yolda olduklarını iddia ederler.

1.2 Şefaati İnkâr

Bir kısım insanlar " dinimizde şefaati yoktur" diye iddia etmektedirler. Halbuki şefaatin varlığı ayet ve hadislerle sabittir.

Ayetler:

"Rahman'ın huzurunda söz almış olanlar dışında hiç kimse şefaati edemeyecektir." (Meryem, 87)

"O gün Rahman'ın şefaati izni verip sözünden razı olduğu kimselerden başkasının şefaati fayda vermez" (Taha, 109)

"Onlar Allah'ın razı olduklarından başkasına şefaati etmezler" (Enbiya, 28)

Şefaati inkâr eden grup Bakara suresi 48'inci ve 123'üncü ayetleri kendilerine delil olarak göstermektedirler. Halbuki bu ayetlerin evvellerini ve ahirlerini okumadan yorum yapmak yanlıştır. Bu ayetlerin evvelleri ve ahirleri Yahudilerden bahsetmektedir.

Şuara 100-101 nolu ayetler puta tapan kâfirler hakkındadır.

Yine Müddessir 42-48 nolu ayetlerde de âhireti inkâr edenlerden bahsetmekte, şefaatiçilerin şefaati fayda vermeyeceğinden bahsetmektedir

Hulasa kâfirler için şefaât yoktur. Şefaât sadece ehli-i imana mahsustur. O da ayette sabit olduğu gibi Allah'ın izni ile dir.

Konu ile ilgili bazı Hadisler

1. Ebu Hureyre (ra) dan ;
Resulullah (sav) buyurdular ki: "Her peygamberin müstecab (Allah'ın kabul edeceği) bir duası vardır. Her peygamber o duayı yapmada acele etti. Ben ise bu duamı kıyamet gününde, ümmetime şefaât olarak kullanmak üzere sakladım (kullanmayı ahirete bıraktım). Ona inşaallah, ümmetimin şirk koşmadan ölenleri nail olacaktır. (Buhari, Da'avat 1, Tevhid 31, Müslim, İman 334, (198); Muvatta, Kur'an 26, (1, 212); Tirmizi, Daavat)
2. Cabir (ra)
Resulullah (sav) buyurdular ki: "Şefaâtım, ümmetimden büyük günah sahipleri içindir." [Tirmizi, şu ziyadeyi kaydeder: "Hz. Cabir (ra) dedi ki: "Kebair (büyük günah) ehli olmayanın şefaate ne ihtiyacı var!"] (Tirmizi, Kıyamet 12, 2437; Ebu Davud, Sünnet 23, 4739; İbnu Mace, Zühd 37, 4310)
3. "Kur'an okuyun çünkü Kur'an onu okuyanlara kıyamet günü şefaâtçi olarak gelecektir" (Müslim, misafirun, 25)
4. "Her peygamber kendi ümmetine şefaât edecektir." (Buhari, Tefsir, 18)
5. "Sonunda şefaât etme işi bana kalacaktır. İşte makam-ı Mahmud budur." (Buhari, Tefsir, 11)
6. "Ümmetimden bazıları var ki büyük bir cemaate, bazıları vardır ki bir kabileyeye, bazıları vardır ki bir gruba, bazıları da vardır ki tek bir kişiye şefaât eder ve cennete girmelerini sağlar" (Tirmizi, kıyamet, 11)
7. "Kıyamet günü üç grup şefaât edecektir; peygamberler, âlimler ve şehitler." (İbn-i Mace, zühd, 37)

1.3 Tevessülüinkâr

Bir kimsenin iyi bir amelini veya makbul bir şahsı aracı kılarak Allah'tan dilekte bulunmasına tevessül denir.

“Ey iman edenler! Allah'tan sakının, O'na ulaşmaya yol arayın, yolunda cihat edin ki kurtulasınız.”(Maide 35) ayeti tevessülün hak olduğunu gösteriyor. Amel ile tevessül ve şahıs ile tevessül diye ikiye ayrılır. Yukarıdaki ayet ve Buhari'de geçen üç kişinin bir mağarada kapalı kalıp iyi amelleriyle Allah'a dua ederek mağaradan kurtulmaları (Buhari el-Enbiya 53) hadisi amelde tevessülün kat'î olduğunu ve bu konuda âlimlerin ittifak ettiğini gösteriyor.

Şahısla tevessül:

1. Şefaata manasında tevessül; Bunun en meşhur örneği ; Hz. Ömer'in , (r.a) Peygamberimizin (a.s.m) amcası Hz. Abbas ile tevessül edip yağmur istemesidir (Buhari el-İstıska 3). Bu tevessül, ulemanın ekseriyetince benimsenmiştir.
2. Vesile kılınan şahsın Allah nezdindeki değerine dayanarak tevessül; bu şahıs peygamberimiz (a.s.m) ise ekseriyet bunu caiz görmüştür. Başka bir şahıs ise bazı âlimler bunu caiz görmüş, bazıları caiz görmemişlerdir.
3. Vefat etmiş bir kimse ile tevessül; bu tevessül çeşidi de ehl-i tasavvuf erbabı ile birçok ehl-i sünnet uleması tarafından caiz görülmüştür.

Görüldüğü gibi tevessül ehl-i sünnet inanişinde kabul edilen, caiz görülen bir durumdur. Selefilere imamlarından İbn-i Teymiye ve taraftarları ise dua manalı şefaata dışındaki tevessül nevilerini caiz görmemişlerdir. Günümüzde vehhabi ve selefi görüşündekiler daha da ifrat ederek, şefaati de tevessülün bütün nevilerini de reddetmektedir.

1.4 Tekfircilik

Mezkûr zihniyetin selefilikten ziyade hariciliğe yakın olduğunun bir tezahürü de kendilerinin dışındaki Müslümanları, gerek ferden gerek cemaat olarak kolaylıkla tekfir etmeleridir. Ehl-i sünnet inanişine göre Allah'a, âhirete ve Peygamberimiz'e (a.s.m) inanan ehl-i kible tekfir edilmez, sarîh küfür ifadesi veya davranışı görülmedikten sonra. Tekfirciliğin uhuvvet-i İslamiye ve İttihad-ı İslam'a vurduğu darbeyi bir kenara koyarsak, ne kadar tehlikeli ve haktan uzak bir davranış olduğunu ifade eden pek çok sahîh hadisten numune olarak birkaçını zikrediyoruz;

Açıklamalı [M1]:

1. "Ey iman edenler! Allah yolunda savaşa veya sefere çıktığınız zaman iyi dinleyip anlayın. Size selâm verene, dünya hayatının geçici menfaatine göz dikerek 'Sen mü'min değilsin' demeyin..." (4/Nisâ, 94)
2. "...Kim 'lâ ilâhe illâllah' der ve Allah'tan başka tapınılan şeyleri reddederse, onun malına ve canına haksız yere dokunmak haram olur. Hesabı Allah'a kalmıştır." (Müslim, İman 35, 21)
3. "Kim bizim namazımızı kılar, bizim kıblemize yönelir, bizim kestiğimizi yerse işte o, Müslümandır."(Nesâî, İman 9, 8, 105; Buhârî, Salât 28; Tirmizî, İman 2, 2611; Ebû Dâvud, Cihad 104, 2641)
4. "Bir kimsenin mescide alâkasını görürseniz, onun mü'min olduğuna şehâdet edin. Zira Cenâb-ı Hak şöyle buyuruyor: 'Allah'ın mescidlerini ancak Allah'a ve ahiret gününe iman edenler imar eder.'" (9/Tevbe, 18; Tirmizî, Tefsir sûre 2, 3092)
5. 'Kim bir insanı küfür ile çağırırsa yahut öyle olmadığı takdirde Allah düşmanı derse o söz kendisine döner.' (Müslim, El-İman 7)
6. 'Bir Mümini küfürle itham eden onu öldürmüş gibi olur .' (Buhari ,El-Eyman 7)
7. Üsâme (r.a.) savaşta bir insanı 'Lâ ilâhe illâllah' dediği halde öldürüyor. Durumu Peygamberimize iletiyorlar. Peygamberimiz onu öldüren kişiye "Ey Usâme! Sen lâ ilâhe illâllah dedikten sonra adamı öldürdün ha!?" diye sordu. O da, "sadece korkusundan, öldürüleceği endişesiyle 'Lâ ilâhe illâllah' dedi" diyor. "Hel lâ şekakte kalbehu = kalbini yarıp da baksaydın ya, bu sözü samimiyetle mi söyledi, bilseydin ya! Kıyâmet günü lâ ilâhe illâllah gelince ona nasıl hesap vereceksin?" dedi ve bu sözü çokça tekrarladı (Buhârî, Diyât 2; Müslim, İman 158, 96; Ebû Dâvud, Cihad 104, 2643)
8. Hz. Peygamber: "Kelime-i tevhîdi getireni niye öldürdün ey Üsâme?" diye o kadar çok tekrar ediyor ki, Hz. Üsâme üzüntüsünün büyüklüğünden: "Keşke o güne kadar İslâmiyet'e girmemiş olsaydım da böyle bir cinâyeti işlemekten uzak kalsaydım" temennisinde bulunur. Ashâbdan Sâ'd'ın (r.a.): "Üsâme öldürmedikçe, ben bir Müslümanı öldürmem" sözü, bu hâdisenin hem Üsâme (r.a.), hem de diğer sahâbîler üzerindeki etkisini ve önemini gösterir.
9. "Bana insanların kalbini yarıp karınlarını deşip imanlarını araştırmam emredilmedi."(Buhârî, Meğâzî 61; Müslim, Zekât 144)
10. "Bir kimse diğerine (din kardeşine), 'kâfir' dediği zaman, bu ikisinden biri kâfir olur: Eğer dediği kimse kâfir ise, adam doğru söylemiştir; yok eğer itham edilen kâfir değilse, ona söylediği küfür sözü kendine döner (söyleyen kâfir olur)." (Buhârî, Edeb 73; Müslim, İman 111; Tirmizî, İman 16)

11. "Hiç kimse, bir başkasına 'fâsık' veya 'kâfir' demesin. Şayet itham altında bırakılan kişide bu sıfatlar yoksa, o söz, onu söyleyene döner." (Buhârî, Edeb 44)
12. "Müslümana sövmek fâsıklık, onunla savaşmak küfürdür." (Buhârî, İman 36, Edeb 44, Fiten 8; Müslim, İman 116; Tirmizî, Birr 51, İman 15; Nesâî, Tahrîm 27; İbn Mâce, Mukaddime 7, 9, Fiten 4)
13. Abdullah İbn Utbe (r.a.), şöyle demiştir: Ben, Ömer İbn Hattab'dan (r.a.) işittim. O, şöyle diyordu: Bazı insanlar Resûlullah (asm) zamanında vahy ile (sırları meydana çıkar da) yakalanırlardı. Şimdi ise, vahy kesilmiştir. Biz, şimdi ancak sizleri amellerinizden bize açıklanan suçlar sebebiyle yakalarız. Böyle olunca kim bize bir hayır hali meydana korsa, biz onu emin kılarız ve onu kendimize yakınlaştırırız. Onun gizli işlerinden hiç bir şey (i araştırmak) bize ait değildir. Gizli işleri hususunda onu, Allah hesaba çeker. Kim de bize bir kötülük ve şer ortaya koyarsa, o, gizli işlerinin güzel olduğunu söylese de, biz, onu bir emin saymaz ve onu doğrulayıp tasdik etmeyiz." (Buhârî, Şehâdet 6)

1.5 Velayeti ve kerameti inkâr

Bir kısım insanlar velayeti inkâr etmektedirler. Hâlbuki velayet ile ilgili birçok hadis ve âyetler vardır. Kur'an ve hadis ile bu konu sabittir.

"Bilesiniz ki Allah'ın velilerine korku yoktur. Onlar üzülmecektirler de." (Yunus, 62)

"Allah bir kulunu sevdi mi onun gören gözü, işiten kulağı, tutan eli, yürüyen ayağı olur. Bu kul Allah'tan bir şey dilese dileği kabul edilir. Allah'a sığındığında da Allah onu korur. Allah, velisine düşman olan kimselere harp ilân eder." (Buhârî, Rekaik 38; İbn-i Mâce, Fiten 16)

Allah, bir kulu sevdiğinde, o kulu meleklerle de insanlara da sevdirebilir. Bir kula buğzedince de meleklerle ve insanlara da o kula karşı buğzettirir." (Buhârî, Tevhid, 33, Edeb, 41; Müslim, Birr, 157)

"Allah'ın kulları arasında bir grup var ki, onlar ne peygamberlerdir, ne şehitlerdir. Üstelik kıyâmet günü Allah indindeki makamlarının yüceliği sebebiyle peygamberler ve şehitler onlara gıpta ederler."

Orada bulunanlar sordu: 'Ey Allah'ın Resulü, onlar kimdir, bize haber verir misin?' "Onlar, aralarında kan bağı ve dünya menfaati için birbirlerine bağlı olmadıkları halde, Allah'ın nuru (Kur'an) adına birbirlerini sevenlerdir. Allah'a yemin ederim ki onların yüzleri mutlaka nurdur. Onlar bir nur üzeredirler. Halk

korkarken onlar korkmazlar; insanlar üzülrken onlar üzülmazler.” Ardından da Őu âyeti okudu: “İyi bilin ki, Allah’ın velilerine/dostlarına korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir.” (Yûnus, 62) (Ebû Dâvud, Büyû’ 78, hadis no: 3527; Kûtüb-i Sitte Terc. 10/142)

“Kim, insanların kızması pahasına Allah’ı dost edinmekle O’nu razı ederse Allah o kimseyi insanların nazarında yüceltir. Kim de Allah’ın gazabına rağmen insanları razı ederse, artık onu Allah’ın azabından hiçbir Şekilde kurtarmak mümkün olmaz.” (Tirmizî, Zühd 64)

“Onlar (Allah'ın velileri) öyle kimselerdir ki, görüldükleri zaman Allah hatırlanır, zikredilir.” (Dürrü’l Mensur, 4/370; naklen Elmalılı, 4/495).

“Allah Teâlâ buyuruyor ki: ‘Benim celâlim adına birbirini sevenler var ya! Onlar için orada öyle minberler vardır ki, peygamberler ve Şehitler bile onlara gıpta ederler.’” (Tirmizî, Zühd 53, hadis no: 2391; Kûtüb-i Sitte Terc. 10/139)

Kerameti inkâr

Kerameti inkâr edenlerin, Kur’an’ı hakkıyla bilmediği ortadadır. Kur’an’da; Ashâb-ı Kehf, Hz Meryem ve Hz Süleyman’ın (a.s) veziri Asaf bin Berhiya ile ilgili kerametler açıkça zikredilmektedir.

“Zekeriya ne zaman kızın bulunduğu mihraba girdiyse onun yanında bir yiyecek buldu. ”Meryem! Bu sana nereden geliyor!” dedi, O da: “Bu Allah tarafından, Şüphe yoktur ki Allah kimi dilerse ona sayısız rızık verir” dedi. (Al-i İmran,37)

Yine taht-ı Belkıs’ın getirilmesi meselesinde “Nezdinde kitaptan ilmi bulunan zat: “ Ben dedi onu sana gözün kendine dönmeden evvel getiririm.” (Neml, 40)

Ve İslam tarihinden evliyaların kerametlerine Őahit olup nakleden on binlerce Müslümanın haberi de sağlam haber olarak kerametın hak olduğunun delilidir.

1.6 Âl-i Beyti Red

“Hazret-i Ali (r.a.), vehhabilerin ecdadından ve ekserisi Necid sekenesinden olan Haricilere kılıç çekmesi ve Nehrivan’da onların hafızlarını öldürmesi, onlarda derinden derine, hem din namına şialığın aksine olarak, Hz. Ali’nin (r.a.) faziletlerine karşı bir küsmek, bir adavet tevellüd etmiştir. Hz. Ali (r.a.) şah-ı velayet unvanı kazandığı ve turuk-u velayetin evliyanın ekser-i mutlakı ona rücu etmesi cihetinden, Haricilerde ve şimdi ise Haricilerin bayraktarı olan vehhabilerde, ehl-i velayete karşı bir inkâr, biz tezyif damarı yerleşmiştir.”. “Güya, mezheb-i ehl-i sünneti şialara karşı Hz. Ebu Bekir (r.a.)’ın Hz. Ali (r.a.)’dan efdaliyetini müdafaa ediyorum diyerek Hz. Ali’nin (r.a.) kıymetini çok düşürüyorlar, harika faziletlerini adileştiriyorlar.

Oysa ehl-i sünnet hilafet ve fazilet noktasında Hz. Ebu Bekir (r.a.) ve Hz. Ömer’i (r.a.) Hz. Ali’den (r.a.) üstün kabul etmekle birlikte Hz. Ali’yi (r.a.) ve Âl-i beyti tezyif ve reddetmez. “ De ki sizden buna karşı akrabalıkta (Âl-i beytime) muhabbetten başka bir şey istemiyorum” (Şura 23) ayeti Âl-i beyte muhabbeti emrettiği gibi mükerrer hadislerde; “Size iki şey bırakıyorum, onlara temessül etseniz necat bulursunuz; biri Kitabullah; biri Âl-i beytimdir.”(Tirmizi ,Menakib 31.Müsned 3:14)

Yine Hz. Ali (r.a) fazileti ile ilgili “Her nebinin nesli kendindedir. Benim neslim Ali’nin neslidir.”(Taberani,El-Mecmuatül Kebir 2630.El-Heysemi,Mecmuatüz-zevaid 10.233), “ Ben ilmin şehriyim Ali onun kapısıdır.”(Tirmizi,Menakib 20, El-Hakim,Müstedrek 3:126)gibi pek çok hadis, Hz. Ali’nin (r.a) harika faziletini ve peygamberimize harika yakınlığını gösteriyor. İşte Hz. Ali (r.a), şahs-ı manevi-i Âl-i beytin mümessili ve şahs-ı manevi-i Âl-i beyt bir hakikat-i Muhammedîyeyi (a.s.m) temsil ettiği cihetle,Âl-i beyt muhabbeti ehl-i sünnet mesleğinde esastır.

1.7 Kabir ziyaretini inkâr

Kur’an-ı Kerim’in sadece bir ciheti yoktur. Bediüzzaman Hazretleri’nin ifadesiyle Kur’an,“İnsana hem bir kitab-ı şeriat, hem bir kitab-ı dua, hem bir kitab-ı zikir, hem bir kitab-ı fikir, hem bütün insanın bütün hacat-ı maneviyesine merci olacak çok kitapları tazammun eden tek, cami bir kitab-ı mukaddestir.” (Sözler, s.340)

Yani Kur’an-ı Mübin hayatımızı tanzim eder. Allah’a olan mesuliyetlerimizi gösterir, dünyaya geliş gayemizi, neler yapmamızı, nasıl ibadet edeceğimizi öğretir ve her şeyin hikmet ve mahiyetini anlatır. Hülasa Kur’an-ı Kerim; bir zikir, fikir, dua ve davet kitabıdır.

Kur'ân-ı Kerim'in tesir sahası sadece dünya ile sınırlı değildir. Onun mü'min ruhlara verdiği feyiz hayatta iken kalmaz, aynı şekilde kabir âleminde de devam eder; orada iken de ruhlarımızı şenlendirir, kabrimizde nur ve ışık olur.

Geçmişlerimizin ruhuna Kur'ân'dan nelerin okunması gerektiği hususunda Peygamberimiz (a.s.m.) şu tavsiyelerde bulunur:"Yasin, Kur'ân'ın kalbidir. Onu bir kimse okur ve Allah'tan âhret saadeti dilerse, Allah onu mağfiret buyurur. Yâsin'i ölülerinizin üzerine okuyunuz." (Müsned, 5:26)

Bu hadîs-i şerif, Yasin sûresinin hem ölüm döşeginde olan hastaya okunmasına, hem de ölmüş mü'minlerin ruhuna bağışlanmak üzere okunabileceğine işaret etmektedir.Hz. Ebû Bekir'in (r.a.) rivayet ettiği şu hadîs -i şerif de meseleyi açıklığa kavuşturmaktadır:"Kim babasının veya anasının veya bunlardan birisinin kabrini cuma günü ziyaret ederek orada Yasin sûresini okursa, Allah kabir sahibini bağışlar." (İbni Mace Tercemesi, 4:274)

İslâm âlimleri, ölünün ruhuna Kur'ân okunduğu zaman peşinden bir dua ile ruhlarına bağışlanmasını tavsiye etmişler; sahabiler de bu şekilde yapmışlardır. İmam-ı Beyhakî'nin bir rivayetinde, Abdullah bin Ömer'in ölülerin ruhuna Bakara sûresinden okunabileceğini tavsiye ettiği anlatılmaktadır.(Beyhaki, 4:56)

Bir hadiste Peygamber Efendimiz (asm) şöyle buyururlar:"Ölen kimse kabrinin içinde boğulmak üzere olup da imdat isteyen kimse gibidir. Babasından yahut kardeşinden veya dostundan kendisine ulaşacak duayı beklemektedir. Nihayet dua kendisine ulaştığında bu duanın sevabı, ona dünya ve dünyada bulunan her şeyden daha kıymetli olur. Muhakkak ki, hayatta olanların ölüler için hediyeleri dua ve istiğfardır." (Mişkâtü'l- Mesabih, 1:723)

Hanefî mezhebine göre, bir insan akrabasının veya yakın dostunun kabri başında Kur'an okusa güzel olur.(V. Zuhaylî, el-Fıkhü'l-İslamî, 8/49).

Şu ifadeler de Hanefî alimlerine aittir."Ehl-i Sünnet ve cemaate göre, bir insan namaz, oruç Kur'an okumak, zikir, hac gibi işlediği güzel amellerinin sevabını başkasına hediye edebilir."(bk. Fethu'l-kadîr, 6/132; el-Bahru'r-Raik,7/379- Şamile-; Reddu'l-Muhtar, 2/263).

Malikî mezhebinde ise -şartsız olarak- kişinin, kendi kabri üzerinde Kur'an okunmasını tavsiye etmesi caizdir.(V. Zuhaylî, el-Fıkhü'l-İslamî, 8/51)

Şafii ve Hanbelî mezhebine göre, kişinin kendi kabri üzerinde Kur'an okumayı vasiyet etmesi caizdir. Çünkü, şu üç durumda Kur'an okumanın sevabı ölüye ulaşır: Kabrin yanında okumak, okumadan sonra dua etmek, sevabını ölünün ruhuna niyet ederek okumak.(bk. V. Zuhaylî, el-Fıkhü'l-İslamî, 8/51).

İmam Nevevî'nin el-Memu'unda da (15/521-522) şu bilgilere yer verilmiştir:Şafii mezhebinde daha çok şöhret bulmuş görüşe göre, Kur'an'ın sevabı ölüye ulaşmaz. Ancak, tercih edilen görüşe göre bu sevap -özellikle arkasından dua edildiği zaman- ölüye ulaşır.

Bazı Şafii alimlerine göre, kabrin sahibi, -arkasından dua okunsun, okunmasın- kabri üzerinde okunan Kur'an sevabından faydalanır.(Yusuf el-Erdebilî, el-Envar, 1/399).

"Bir mezarlıkta okunan ve oradaki bütün ölülerin ruhuna hediye edilen Kur'an'ın sevabı, bölünerek mi, yoksa bölünmeden mi onların ruhuna gider?" şeklindeki bir soruya karşılık, Şafii alimlerinden İbn Hacer; "Her ölüye okunan Kur'an'ın sevabı bölünmeden tam olarak ulaşır, bu Allah'ın geniş rahmetine en uygundur." diye cevap vermiştir(bk. Buğyetu'l-musterşidîn, s.97).

Kabir Ziyareti

İslamiyetin ilk yıllarında kabir ziyareti yasaklanmışken daha sonra izin verildiğini şu hadis açıkça gösteriyor.

"Ben sizi kabirleri ziyaretten men etmişim. Artık onları ziyaret edebilirsiniz. Çünkü onlar size âhireti hatırlatır" (Ravi Büreyde, Müslim , cenaiz, 106, Ebu Davud, Cenaiz, 81, Tirmizi, Cenaiz 60, Nesai 21)

Resûllullah da (asm) Allah'ın izin vermesi üzerine validesinin kabrini ziyaret etmiştir.

1.8 Kur'an Müslümanlığı ve Mealcilik

Vehhabi ve selefi inanışındakilerin ifrat ettikleri meselelerden biri de "bize Kur'an yeter" ve "Kur'an Müslümanlığı" gibi zahiren güzel görünen ama hakikatta ise pek çok sahih hadisi inkâra, peygamberimizi (asm) ve sünnetini tahfife, ulema-i ilm-i kelamın ve usul-üd-din allâmelerinin ve ehl-i sünnet ve-l cemaatin dahi muhakkiklerinin İslami akidelere dair çok tedkik ve muhakematla; ve ayet ve hadîsleri muvazene ile kabul ettikleri ve yazdıkları pek çok kitapları ve tefsirleri redde ve yine ehl-i sünnetin dinin dört ana kaynağı olarak kabul ettikleri;

1. Kur'an-ı Kerim
2. Peygamberimiz'in (asm) sünneti ve hadisleri
3. İcma-ı ümmet
4. Fıkıh âlimlerinin kıyasları,

maddelerinden son ikisini hatta üçünü inkâra götüren dar görüşlerdir.

Bu dört kaynaktan birkaçı inkâr edilerek devre dışı bırakılırsa, binlerce farklı din yorumu ortaya çıkacağı aşikârdır. Hiçbir ilim tahsili olmayan, muhkem

ve müteşabih ayetin ne olduğunu bile bilmeyen insanlara, Kur'an mealini vererek " dinini bundan öğren " demekten daha büyük cehalet olamaz. Kur'an'ın hakiki tercümesi mümkün olmadığına göre kısa bir mealin Kur'an'ın yerini tutamayacağı aşikârdır.

Ayrıca Kur'an'ın en büyük mucize vecihlerinden biri de ilmindeki camiiyyet ve kuşatıcılıktır. Evet Kur'an; şeriatın müteaddit ve çok ilimlerini, hakikatın mütenevvi ve kesretli ilimlerini, tarikatın muhtelif ve hadsiz ilimlerini kendi denizinden akıtır ve ehl-i sünnetin ana caddesi budur.

Resul-i Ekrem'e (asm) tabi olmayla ilgili pek çok âyetten numune olarak birkaç tanesini şöyle sıralayabiliriz;

" Resûllullah size neyi verdiyse onu alın, size neyi yasakladıysa ondan sakının." (Haşr, 7)

" Peygambere itaat eden Allah'a itaat etmiş gibidir." (Nisa,80)

"Allah'ı seviyorsanız bana uyun"(Âl-i imran, 31)

Görüldüğü gibi Kur'an-ı Kerim'in müfessir-i hakikisi Resul-i Ekrem (asm) ve hadîsleridir. Hakiki âlimler de onun varisleridir. Hindistan'da İngilizlerin desiseleriyle ortaya çıkan ve kendilerine "Kur'an Müslümanları" (!) diyen ve Peygamberimiz'i (asm) tamamen reddeden bir grubun olması çok düşündürücüdür.

1.9 Sahih hadîsleri red

Kur'an Müslümanlığı ifadesini ön plana çıkaran insanların, ehl-i sünnete muhalefet ettiği meselelerden biri de sahih hadisleri kolaylıkla inkâr etmeleridir.

Bazı hadislerin hikmetini anlamayan, akıllarına güvenen ehl-i ilim o hadisleri inkâr yoluna gitmişler. Yine imanı zayıf, felsefesi kavi bir kısım insanlar da hadisleri inkârda çok ölçüsüz ve cüretkâr davranmaktadır. Ayrıca selefiliğin en büyük imamı İbn-i Teymiye ve onun talebesi İbn-i Cevzi gibi âlimler mevzu hadisleri ayıklamakta ifrat edip, bazı sahih hadislerde mevzu demişler. İşte bu ve buna benzer sebeplerden dolayı sahih hadisleri inkâr ve kabul etmeme bu zihniyette hâkim olmuştur.

Halbuki sahabeler, Kur'an'ın ve âyetlerinin hıfzından sonra en ziyade Resul-i Ekrem'in (asm) e'âl ve akvalinin muhafazasına çalışmışlar ve sıhhatlerine çok dikkat ettiklerini tarih ve siyer gösteriyor. Peygamberimiz'in (asm) bir dönem yasakladığı ve daha sonra izin verdiği üzere pek çok sahabe hadisleri kaydedip yazdılar. Hususen tercüman-ül Kur'an olan Abdullah İbn-i Abbas ve Abdullah İbn-i Amr ibni'l As, bhusus otuz-kırk sene sonra tabiinin

binler muhakkikleri hadîsleri ve mucizâtı yazı ile kaydettiler. Daha ondan sonra, başta dört imam-ı müçtehit ve binler muhakkik muhaddisler naklettiler, yazı ile muhafaza ettiler. Hicretten iki yüz sene sonra başta Buhari, Müslim Kütüb-ü Sitte-i makbule, vazife-i hıfzı omuzlarına aldılar.

Muhaddisinin, muhakkininden “El hafız” tabir ettikleri zatlar, yüz bin hadisi hıfzına almış binler muhakkik muhaddisler ve başta Buhari ve Müslim (ki ehl-i sünnet tarafından Kur’an’dan sonra en sahih kitaplar olarak kabul edilir) olarak Kütüb-ü Sitte-i Hadisiye sahipleri olan ilm-i hadis dâhileri, allamelerinin tashih ve kabul ettikleri ve hadis ilmince pek çok elekten geçirerek kitaplarına aldıkları hadisleri inkâr etmek, tevatür derecesinde yani pek çok sahabenin ittifakla rivayet ettikleri hadisleri inkâr etmek, bütün hayatını dine ve hadîse vakfeden Ebu Hureyre’nin rivayet ettikleri hadisleri inkâr etmek ehl-i sünnetin cadde-i kübrası değildir ve olamaz.

1.10 Peygamberimizin faziletini tahfif

Zahirperestlerin son dönemde çokça nazara verdikleri konulardan biri de; Peygamberimiz’in (asm) diğer peygamberlerden üstün olmadığıdır. Kur’an’ın sadece zahirine dar bir bakışla sapan ve peygamberimize (asm) sadece beşeriyet cihetiyle bakanların, hakikat-i Muhammediye (a.s.m) şahsiyet-i maneviye-i Muhammediyye cihetiyle bakamayanların böyle düşüncelere savrulması kaçınılmazdır.

Kur’an’da Allah tarafından “rahmetenlilalemin” olarak isimlendirilen ve en yüce kitap olan, ism-i A’zamdan ve her ismin mertebe-i a’zamından nüzul eden Kur’an’a mübelliğ ve tercüman olan Zat’ın (asm), Kur’an’ın diğer kitaplara üstünlüğü gibi diğer peygamberlere üstünlüğü açıktır. Allah’ın Kur’an’da Hz. Muhammed’e (asm) en büyük makam verdiği pek çok ayetlerle tahakkuk eder ve imanda “muhammedün resullullah” rüknünün “Laileillallah” rüknüne denk tutulması risalet-i Muhammediye (asm) kâinatın en büyük hakikati olduğunu gösterir. Kütüb-ü sittede ve sahih hadis kitaplarında bu mesele ile ilgili onlarca hadîsten bir kaçını numune olarak yazmak, maksadı göstermeye kâfidir.

“Ben Abdumuttalib’in oğlu Abdullah’ın oğlu Muhammed’im. Allah mahlûkatı yarattı. Beni onların hayırlıları arasına kattı. Sonra onları ikiye ayırdı. Beni onların en hayırlısı arasına kattı. Yine kişi olarak onların en hayırlı kişisiyim.”(Tirmizi 3532, 3602,3068 Ahmet ibn-i Hanbel , Müsned 1788)

“Kıyamet günü peygaberlerin imamı, konuşanı ve şefaatchileri benim. Bunda gurur yok.” (Tirmizi 3622;İbn-i Mace 4314; Ahmet ,müsned 21565)

“İnsanların diriltildikleri gün ilk diriltilecek olan benim. Huzura geldiklerinde insanların lideri benim. Sustuklarında konuşanı benim. Mahrum kaldıklarında şefaathçileri benim. Kerem sancakları ve anahtarları benim elimdedir. O gün hamd sancağı benim elimdedir. Ben Allah katında Âdemoğlunun en değerlisiyim.” (Tirmizi 3610 Darimi es-Sünen 48; Ebu Ya’le el-Müsned 160)

1.11 Sünnet-i Seniyyenin bir kısmını tahfif

Sünnet-i seniyye, saadet-i dâreynin temel taşıdır ve kemalatın madeni ve menba’ıdır. İttiba-ı sünnet-i Ahmediye (asm) en büyük bir maksad-ı insani ve en mühim bir vazife-i beşerîyyedir.

Sünnet-i seniyyenin hiçbir meselesi yoktur ki altında bir nur, bir edep bulunmasın. İşte sünnet-i seniyyenin hem nevafil denilen ibadete taalluk eden kısımları, hem adap denilen muamelat ve muaşerete taalluk eden kısımları; mü’minin istikametini muhafaza etmesinde ve kemalata doğru terakkisinde esastır. Pek çok karanlıklı yollar ve ağır yükler altında kalan mü’min için adeta kıblenâmelibir pusula gibidir.

Sünnet-i seniyyenin düsturları, adabları; ruhî, kalbî ve içtima-i hastalıklar için gayet faydalı birer devadır ve onların yerini hiçbir felsefi ve aklî meseleler tutamaz. Sünnet-i seniyyenin yemek içmek gibi en küçük âdâbına bile uymak; insana, mü’mine bir huzur manasını ihsas ediyor, kalbe bir nur veriyor.

İşte sünnet-i seniyyenin her nev’ine ittiba bu kadar önemli ve gerekli iken; vehhabi zihniyetli insanlar, yine aynı sathilik ve yanılmayla Kur’an’da geçmiyor diye bazı sünnetleri inkâr ediyorlar. Bazıları namazların sünnetlerini kılmadığı gibi bazıları da yemek, içmek gibi âdâbları bu zamanda önemsiz olduğunu ifade etmektedir. Oysa ismi üzere ehl-i sünnet bu zamana kadar istikametini sünnete ittiba ederek ve sünnet-i seniyyeyi rehber ederek muhafaza etmiştir.

“ Fesad-ı ümmetim zamanında kim sünnetime temessük ederse yüz şehit sevabı kazanabilir.”(Taberani, el- Evsat C:2 S:31, Ebu Nuaym, Hilyetu’l Evliya C:8 S:200)

“ Gerçek şu ki, sizden benden sonra yaşayacak olanlar, pek çok ihtilaf görecektir. Binaenaleyh siz benim sünnetime ve doğru yola iletilmiş raşid halifelerimin sünnetine azı dışlarınızla ısırırçasına sımsıkı sarılın. Uydurulmuş işlerden sakının. Çünkü her uyduruk iş bid’at, her bid’at da dalalet sebebidir. “ (Tirmizi, ilim 6 ; Ebu Davud, Sünnet 5; İbn-i Mace, Mukaddime 6)

1.12 Mi'racı ve Peygamberimiz'in mucizelerini inkâr

Vehhabi ve selefi zihniyetli insanların ehl-i sünnete muhalefet ettikleri noktalardan biri de, Peygamberimizin (asm) Mi'rac ve Şakk-ı Kamer ve diğer mucizelerini inkârdır.

Halbuki mi'racın İsrâ kısmı, Kur'an'ın nassıyla sabittir. Diğer kısmı ise Necm suresinde açıkça geçmektedir. Umum müfessirler ve ehl-i tahkik, necm suresindeki ayetlerin mi'racla ilgili olduğunda müttetikler. Âlem-i İslam'ın cadde-i kübrası, o umum eimmenin caddesidir; mu'zam-ı ümmet, cadde-i kübrada gidebilir. Başka hususi ve dar caddeye sevk edenler, idlâl ediyorlar. Hiçbir sahabenin, imam-ı Gazali, İmam-ı Rabbani gibi muhakkiklerin inkâr etmediği mi'rac mucizesini; akıllarına güvenen, ateş böceğinin ışığı kadar ilimleri olanların inkâr etmesi bu ittifak karşısında hiçbir değeri yoktur. Kendilerine selefi diyenlerin Selef-i Salihinle bir alakaları olmadığı da böylece görülür. Mi'racı inkâr eden hangi sahabe var acaba?

Şakk-ı Kamer ise yine sahabelerin vukuunda icmai, ehl-i tahkik umum müfessirlerin "ven şakkal kamer" tefsirinde onun vukuunda ittifakı ve ehl-i rivayet-i sadıka bütün muhaddisinin, pek çok senetlerle ve muhtelif tariklerle vukuunu nakletmesi bu mu'cizenin vukuunu ispat eder.

Ayrıca, başta Buhari ve Müslim olmak üzere kütüb-ü sittede geçen ve tevatürle nakledilen; Peygamberimizin (asm) gelecekte haber vermesi, parmaklarından su akması, az yemeğin bereketlenmesi, hastaların temasıyla şifa bulması, kuru direğin cemaatin huzurunda ağlaması, bulutların yağmur vermesi, hayvanların konuşması gibi pek çok çeşit mu'cizeleri inkâr etmek doğrudan doğruya sahabeleri itham etmektir. Yirmi tane, elli tane sahabenin naklettiği bir mu'cizeye inanmamak ehl-i sünnetin çizgisi olabilir mi!

1.13 Büyük zatlara hürmetsizlik

Bu asırda gaflet ve enaniyetin kuvvet bulmasıyla büyük zatlara ve müşhidlere olan muhabbet ifratkârane bir hal alıp, ma'na-yı harfiden ma'na-yı ismîye dönmüştür. Yani o zatı, Allah hesabına sevmek gerekirken ; sanki kemalatın ve feyzin menbaı kendisiymiş gibi bir nazarla bakılıyor ve ehl-i sünnet inancında kabul edilemeyecek fevkalâde bir iktidar ve tasarruf veriliyor . İşte bu muhabbet ne kadar yanlışsa, gerek mazide yaşamış ve gerek günümüzde yaşayan kemalat sahibi zatlara ve hakiki alimleri ve müşhidleri tamamen inkâr etmek ve onlara hücum etmek de o kadar yanlıştır , biri ifrat biri tefrittir, hadd-i vasat ve istikamet olan ehl-i sünnet çizgisi değildir .

Vehhabi selefi inanışın ; İmam-ı Rabbanî , İmam-ı Gazalî , Muhyiddin-i Arabî gibi büyük imamları , müşidleri , Allah dostu olan binler evliyaları inkâr etmeleri ve gıybet etmeleri ve bunu Kur'an ile izah etmelerinin Kur'an ahlakıyla bir alâkası yoktur .

“Allahtan en çok korkan ancak alimlerdir” (Fatır, 28)

“Alimler peygamberlerin varisleridirler .“ (Buhari, ilim, 10, Tirmizi , Ebu Davud , İbn-i Mace)âyet ve hadiste kıymet ve kemalatlari açıkça ifade edilen hakiki âlimleri , ehl-i Sünnetin bütün âlimlerini , asfiyalarını , imamlarını , evliyalarını inkâr ve tekfir ederek İbn-i Teymiye , İbn-i Cevzî gibi sadece ehl-i Sünnete muhalefet eden ve selefi görüşü taşıyan kişileri yüceltmenin hakkaniyetle ve istikametle bir alâkası olmadığı açıktır . İslâmiyetin ana gövdesi olan ehl-i sünnet inanışını, geleneğini tahrib edip ; sığ , sathi , mutaassıb , zâhirperest ve dışlayıcı bir inanışı hakiki müslümanlık diye yutturmaya çalışmanın tehlikeli ve düşündürücü bir propagandası ve oyunudur .

1.14 İttihad-ı İslam'a muhalefet, Müslümanlara saldırma

“Muhakkak mü'minler kardeştir” (Hucurat, 10) ve “Birbirinizle çekişmeyin, içinize korku düşerde kuvvetiniz gider” (Enfal 46) gibi âyetler ve pek çok ehadîsi Nebeviye; uhuvvet, muhabbet ve teavünü emrettikleri halde, Harici zihniyetli ve selefi grupların, kendilerinden başka ehl-i Sünnet dairesindeki bütün Müslümanları rahatlıkla şirke ve tekfirle itham etmeleri, bütün gayretlerini ve mesailerini ehl-i dalaleti ve ehl-i küfrü bırakıp, Müslümanları tezyif ve tatlile hasretmeleri; ittihadın zeminini tamamen ortadan kaldırdığı gibi, ehl-i iman arasındaki ihtilafı derinleştirmek, Müslümanların harice sarf etmeleri gereken adavet ve düşmanlığı birbirlerine çevirmeye kuvvet vermek, ehl-i dalaletin ehl-i hakka galebesini kuvvetleştirmekten başka hangi faydaları temin ediyor acaba! Ve bunun Kur'an'ın düsturlarıyla ve irşad-ı Nebevî ile alâkası olmadığı zahirdir.

Ehl-i imanı birbirine bağlayan nurani rabitalardan bihaber olan bu zihniyet sahipleri, İslamiyetin hayat-ı içtimaiyelerine çok zarar verdikleri gibi, ehl-i küfrün Müslümanların ihtilaflarından istifade etmelerini de kolaylaştırıyor. Kâfirleri, ehl-i dalaleti, ehl-i nifakı bırakıp; neredeyse onlarla hiç uğraşmayıp, bütün gayretlerini mazide yaşamış veya el'an hayatta olan imamları, hocaları, ilim adamlarını ve ehl-i hak dairesinde İslamiyet'e hizmet eden cemaatleri ve meslekleri çürütmeye, tezyif etmeye, tatlil ve tekfir etmeye hasreden bu zihniyet ehl-i sünnet çizgisi olabilir mi?

Ehl-i imanin zillet ve esaretten ve mağlubiyetten kurtulması ve hayatını ve hukukunu muhafazası ancak ittihatla mümkündür. Bu da her meslek sahibinin “ benim mesleğim haktır veya daha güzeldir” demesiyle ve bu anlayışıyla hareket

etmesiyle mümkündür. Yoksa “hak sadece benim mesleğimdir, diğerleri batıldır” anlayışını esas yaparak, başka mesleklerin kusurlarıyla uğraşmak ve onlara düşmanlık beslemek ihtilaftan başka hiçbir faydayı temin etmez.

1.15 Kaderi inkâr

Pek çok meselede olduğu gibi Kur’an’ın ve sahih hadîslerin tamamına bakmadan sadece bir âyetten hüküm çıkaran zahir-perestler Bakara suresinin son âyetinde zikredilmiyor diye, iman rükünlerinin arasında kadere iman olmadığını iddia etmektedirler. Halbuki Kur’an-ı Kerim’de kaderle ilgili pek çok âyet geçmektedir.

“ Çünkü biz herzeyi bir takdir ile yarattık. “ (Kamer, 49)

“ Allah’ın emri mutlaka yerini bulan bir kaderdir. “ (Ahzâb, 38)

“ Yeryüzünde ve kendi nefislerinizde uğradığınız hiçbir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce, bir kitapta yazılmış olmasın. Şüphesiz bu Allah’a kolaydır. “ (Hadid, 22)

Ve yine pek çok sahih hadîste, kadere imanın lüzumu belirtilmektedir. En önemlisi Cibril hadisi denilen Cebrail (a.s)’ın Peygamberimiz (asm) sahabelerle beraberken Dihye suretinde gelip “ İman, İslam ve İhsan nedir?” diye Efendimize sorduğu soru, iman kısmında, Efendimiz (asm) beş iman rükününü saydıktan sonra “kadere ve hayır ve şerrin Allah’tan olduğunu iman etmendir” cevabını vermesidir. Bu hadîs Buhari’de ve sahih hadis kaynaklarında mevcuttur.

“ Allah’ın ilk yarattığı şey kalemdir. Kalemî yarattı ve kıyamete kadar olacak şeylerin miktarını yazdı. Kim bu inanç dışında ölürse benden değildir” (Ebu Davud, Sünnet 17; Tirmizi, Kader 171)

Görüldüğü gibi kaderi ve kadere iman rükününü inkâr etmek tamamen mesnetsizdir ve ehl-i Sünnetin itikadına muhaliftir.

1.16 Siyasete bakışta ehl-i Sünnete muhalefet

Müslümanların ana akımını meydana getiren ehl-i sünnet inancında; siyaset, bir iman ve küfür meselesi değildir, bir içtihad alanıdır. Müslümanlar bu içtihad alanında yanılabilirler, bu onların küfrüne delalet etmez. Ehl-i sünnet anlayışında iman ve küfür bir akaid meselesidir.

Harici ve Selefi anlayışına göre ise siyaset bir iman ve küfür meselesidir. “ Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyenler ancak kâfirlerdir.” âyetini, kendi dar ve zâhir anlayışlarıyla yorumlayarak bu meseleye bir akaid meselesi olarak

bakmışlar. Hatta Hz. Ali'yi (r.a.) bile, bu âyete dayanarak tekfir etmişlerdir. Oysa ehl-i sünnet âlimleri, bu âyete “ve men lem yusaddak” yani Allah'ın hükümlerini tasdik etmeyenler, inkâr edenler kâfir olur şekliyle anlamışlar, izah etmişler. Harici ve vehhabi anlayışına göre Allah'ın Kur'an'da yasakladığı kebaire işleyenler de Allah'ın hükmüyle hükmetmemiş ve kâfir olmuş olur ki, bunun ehl-i sünnet inancıyla bir alâkası yoktur. Bu cümleden yola çıkarak Müslüman hükümdarlar ve yöneticiler, ehl-i sünnete göre; istikameti kaybettiklerinde zalim, cahil olarak eleştirilir, kâfir olarak değil.

İşte bu hakikata binaen Üstad Bediüzzaman'ın, bir içtihad yaparak, ehvenüşşer olarak İslamiyet'e taraftar ve hasenatı seyyiatından fazla olan partiye oy vermesi ve oy verin demesi imanî değil, içtihadî bir hükümdür ve ehl-i sünnet inancıyla uygundur.

2. Bölüm Bediüzzaman'a yapılan ithamlara cevaplar

2.1 Bediüzzaman'a vahiy ithamı

“Tenzil-ül kitap cümlesinin sarıh bir manası, asr-ı saadette vahiy suretiyle Kitab-ı Mübîn'in nüzulu olduğu gibi , mana-yı işarisiyle de , her asırda o Kitab-ı Mübîn'in mertebe-i arşiyesinden ve mu'cize-i maneviyesinden feyz ve ilham tarihiyle onun gizli hakikatleri ve hakikatlerinin bürhanları iniyor . “ (Şualar 710)

Bu cümleyi tamamen çarpıtarak; Bediüzzaman, Risale-i Nurun arştan nüzul ettiğini söylemek, dolayısıyla kendisine vahiy geliyor anlamını çıkarmak için ya çok cahil veya kötü niyetli olmak gerekir . Zaten cümlenin içinde Risale-i Nurun feyz ve ilham yoluyla geldiği açıkça zikrediliyor . Ayrıca yine cümlede Risale-i Nur arştan geliyor gibi bir anlam yoktur , arş mertebesi Kur'an'ın mertebesidir ve Risale-i Nurda Kur'an'dan feyz ve ilham yoluyla geliyor anlamı gayet açıktır . Risale-i Nur'un pekçok yerinde bu mana açıkça geçmektedir . “ Risale-i Nur doğrudan doğruya Kur'an'a bağlanmış ve Kuran dahi Arş-ı Âzamlı bağlıdır . “ (Tarihçe-i Hayat 366). “ Risale-i Nur Arş-ı Âzamlı bağlı olan Kuran-ı Azimüşşan ile bağlanmış bir hakiki tefsiridir.” (Kastamonu Lahikası 246)

Risale-i Nurda nübüvvet ve vahiy konusu, gayet açık ve nettir ve tamamen ehl-i sünnet çizgisindedir . “Âyet namı öyle ilhamata verilmesi hata-yı mahzdir. “(Mektubat 487), “ Bir kısım ehl-i tasavvuf , ilhamı vahiy gibi zanneder ve ilhamı vahiy nevinden telakki eder , vartaya düşer .” (Mektubat 493)

Risale-i Nur Kur'an'ın âyetlerinden feyz , ilham ve sünühat yoluyla gelmiş bir ders-i Kuranidir . Feyz ve ilham ise ehl-i sünnettın kabul ettiği bir manadır . Hayvanatın ilhamatı , avam-ı nasın ilhamatı, avam-ı melaikenin ilhamatı, evliya ilhamatı ve melaike-i i'zam ilhamatı gibi dereceleri vardır. Kur'anda ilham manasında “arıya vahyettik” diyor Allah . Bu vehhabi zihniyetine göre; bütün arılar peygamberdir sonucu ortaya çıkar . Bediüzzamanı bana vahiy geliyor ithamından ve suçlamaktan şeytanlar bile uzaktır.

2.2 Risale-i Nur'u Kur'an yerine ikame ithamı

Risale-i Nur Kuranın bir tefsiridir.Âyetlerden feyz ve ilham yoluyla gelmiş, Kur'an'ın özellikle imanî hakikatlerini izah ve isbat eden, Kur'an'a ve Kur'an'ın hakikatlarına saldırılara cevap veren bir sedd-i Kur'anîdir.

"Kuranın sönmez ve söndürülmez bir nur olduğunu bütün dünyaya göstereceğim ve isbat edeceğim" diyen ve bu meseleyi hayatının bütün gayesi olarak addeden ve kendini Kur'an'ın elmas mücevherat dükkanının dellalcısı olarak tavsif eden bir zatın yazdığı bir eserdir. Risale-i Nurun kıymeti, kudsiyeti Kur'an'a mensubiyeti cihetiyledir ve bütün Nur Talebeleri de bu meseleye böyle bakar, böyle görür. Risale-i Nuru asla Kur'an'ın yerine ikame etmezler ve Kur'an nazarıyla bakmazlar, hergün Kur'an okurlar.

" Bu kainatta ve her asırda en büyük makam Kur'anındır, ve her harfinde, ondan ta binler sevap bulunan Kur'anın hıfzı ve kıraatı her hizmete mukaddem ve müreccahtır." (Kastamonu Lahikası S. 72)

Risale-i Nuru çok okumaları ise; ilim tahsili, iman-ı tahkikiyi ders almak, Kur'anın özellikle bu asra bakan dersini ve hakikatlarını anlamak için ve Kur'an'a bu şekilde hizmet etmek içindir. Mealin Kur'anın kendisi olmadığını, meal okuyarak istikametli bir ilim tahsil edemeyeceklerini, Kur'andan ilim cihetiyle istifade etmek için Arapça, ilm-i belagat, usul-üd din gibi ilimlerin gerekli olduğunu bilirler.

Ehl-i Sünnet geleneğinde yazılan binler tefsir ve ilim kitapları Kur'anın yerine ikame olunmamışsa Risale-i Nur da öyledir. Bu itham da son derece sathi, bilgisizce bir ithamdır. Risale-i Nura hiç olmazsa 25. Söze bir kere göz gezdiren bir insan, böyle bir ithamı yapmak için vicdanını yok sayması gerekir.

Kabir ziyaretlerinde Risale-i Nur okumak ve Kur'an yerine Risale-i Nur hafızı olmak; cevap verilemeyecek kadar mesnetsiz bir hezeyandır ve böyle bir Nur Talebesi de yoktur.

2.3 Risale-i Nur'a kutsallık atfedilmesi

- Risalei Nura iliştiğçe zelzele olması
- Risalei Nurun sadaka hükmüne geçmesi
- Risalei Nurun kürei havayı etkilemesi
- Risalei Nura ilişenlerin yokat yemesi

Kur'an'da isyankâr ve taği kavimlere; ateş, toprak, su ve hava gibi unsurlarla Allah'ın ceza vermesine dair pekçok ayet mevcuttur. " Onları o şiddetli sarsıntı yakalayınca Musa dedi ki; "Rabbim! Eğer dileseydin onları da beni de daha önce helak ederdin." (A'raf, 55) "Bunun üzerine herbirini günahı sebebiyle yakaladık. Artık onlardan kiminin üzerine bir kasırga gönderdik, içlerinden kimini o korkunç ses yakaladı, onlardan bazısını yere batırdık. İçlerinden bazısını da suda boğduk." (Ankebut, 40) Görüldüğü gibi sebebler ve unsurlar eliyle Allah'ın cezalandırması, gayet sarih olduğu gibi, zelzeleyi veya fırtınayı irade-i İlahiyenin haricinde zemine veya havaya vermek anlamına da gelmiyor.

Kur'an'da " tekadü temayyezu mine'l gayz" âyetinde, " Cehennem ehl-i küfre öyle hiddet eder ki, parçalanmak derecesine gelir" manasında olduğu tarzında, teşbih suretinde Nurlara hücum hatasıyla zemin hiddet eder ve hava ağlar ve kış kızar. Yani emr-i ilahi ile o mahluklar, vazifeleri içinde kuvvet ve kudret-i Rabbanîye'nin tecellisine mazhar olup; gadab-ı ilahiyi gösterirler. Beşeri ikaz için titrer, ağlar demektir.

Ehl-i sünnet inanışında; sadaka mal ile olduğu gibi ilim ile de olur, sadaka manasında genişlik var. Risale-i Nur ulum-u imaniye ve Kur'an'ıye olduğu ve doğrudan doğruya Kur'an'a hizmet ve mensubiyeti cihetiyle manevi ve makbul bir sadakadır. "Bazen bela nazil oluyor. Gelirken karşısına sadaka çıkar, geri çevirir." (El- Hakim, Müstedrek 1:492) hadîsince, Risale-i Nur'un intişarı ve okunması; külli bir sadaka nevinde semavî ve arzî belaların def'ine vesile olur. Ona ilişildikçe belalar fırsat bulur, gelir. Sadaka-i maneviye o belalara karşı çıkamaz.

"Zaaf-ı imandan gelen tuğyan, ekser musibet-i ammeyi celbettiği gibi, imanı fevkalade kuvvetlendiren Risale-i Nur, o musibet-i ammeyi dairesinin haricine bırakmaya rahmet-i ilahiye tarafından vesile oldu."

Yine Risale-i Nur'un imanı tahkiki dersi olması, tefekkür-ü imaniye olması, külli zikir olması, kesretli tehlil olması, ulum-u imaniye olması gibi veçheleri; rahmet-i ilahiyenin celbine medar olarak, küre-i havaiyeyle alâkadar olması ve yağmuru celbetmesi, itikada zıt bir durum değildir.

Risale-i Nur'a ilişkinlerin tokat yemelerinin yüzer vukuatı bu meseleye şahittir. Bunların misallerinin bir kısmı; kişi ve yer ve hadise olarak eserlerde geçmektedir. Bu kadar kesretli vukuat ve bu kadar kuvvetli haber tesadüf olamaz ve yok sayılamaz. Büyük zatlara ve mukaddesata ilişkin ve hakaret edenlerin tokat yemeleriyle ilgili geçmiş zamanlarda da binler vukuat vardır ve naklediliyor.

2.4 Bediüzzaman'ı methetme

Risale-i Nur'a, Üstadın hayatına baktığımızda; Üstadın Risale-i Nurla ve hizmetle ortaya çıkan kemalatları kendine vermediği net bir şekilde görülür. "Ben kendimi beğenmiyorum, beni beğenenleri de beğenmiyorum ". "Ben size nispeten kardeşim , mürşitlik haddim değil , Üstad da değilim , belki ders arkadaşım. Ben sizin, kusurata karşı; şefkatlerinize, dua ve himmetlerinize muhtacım." "Bütün dünya beni meth-ü sena etse beni inandıramaz ki, ben iyiyim ve sahib-i kemalim." "Aziz kardeşlerim! Üstadınız layuhti değil " gibi yüzler ifadeler gösteriyorlar ki; Bediüzzaman medih ve sena, şan ve şöhret peşinde değil ve olduğundan daha fazla kendine bir makam vermiyor . Sadece

dinin izzetini muhafaza için, ehl-i dalalete ve nifaka karşı bazı ifadelerinde zahiren medih görünüyor .

Talebelerinin onu methetmesine gelince; bir insanın hidayetine, imanının kurtulmasına vesile olan birini methetmesi, Allah hesabına mana-yı harfiyle müfritane sevmesi, her zaman var olan birşeydir ve itiraz edilemez birdurumdur. Bu medihlerde mübalağa da olsa, insanın çok sevdiği bir zata "sultanımsın velinimetimsin" demesi kabilinden zararlı bir durum değildir . Yeter ki o kişi bu medihleri, kendi nefesine kabul etmesin ve bunlarla gurura düşmesin. Üstadın, bu medihleri hep Kuran'a çevirdiği veya şahs-ı maneviye tevcih ettiği, eserlerde gayet sarih bir surette geçmektedir.

Ayrıca o da, istibdat ve dinsizlik devrinde; ehl-i dalaletin bütün kuvvetiyle Bediüzzaman'ı çürütüp, insanların nazarından düşürüp dolayısıyla dine, İslamiyete hizmete darbe vurmaya çalışmalarına mukabil böyle senalar , medihler müteredditlere ve zayıflara şevk ve kuvvet olmuştur .

Bütün hayatı Sünnet-i Seniyye'ye ittiba ve hakikat-ı Muhammediye'yi ders vermek olan bir Kur'an hâdimine "kendine peygamber diyor" ithamını yapmak; gıybet ve iftiranın en alçağıdır. Hiçbir Nur talebesi, Bediüzzaman'ı peygamber olarak (hâşâ) görmez, düşünmez. Bu gıybeti yapanların Kur'an'ın ahlakıyla ve ahkâmıyla bir alâkası olmadığı gibi bu büyük ve külli gıybetin mahşerdeki hesabından da kurtulamayacaklar.

2.5 Gavs-ı Geylanî ile tevessül

Birinci kısımdaki tevessül başlığında ifade edildiği gibi, burada bir tevessül yani vesile kılma söz konusudur. " Ey iman edenler! Allah'tan sakının. O'na vesile arayın." (Maide 35) âyeti, tevessülün hak olduğunu açıkça gösteriyor. Şeklinde ihtilaf olmakla birlikte bütün ulema tevessülün mana ve hükmünde ittifak etmiştir.

Vefat etmiş bir şahıstan tevessül ki, üstadın Gavs-ı Geylanî'den yardım istemesi bu gruba girer, bütün tasavvuf erbabı ve birçok ulema tarafından caiz görülmüştür , ehl-i sünnet inancına uygundur. İbn-i Teymiye ve taraftarları, bu tevessül nev'ini caiz görmemiştir. Ehl-i Sünnetin yolu umum ulema ve muhakkikinin ve müridlerin yoludur.

Tevessüle şöyle bir misal verilebilir:

Nasıl büyük bir sarayın kapısını çalan bir adam; açılmadığı zaman , o sarayın kapısını, diğer makbul bir zatın sarayca tanınan sadasıyla çalar ; ta O'na açılsın. Öyle de Allah'ın dergah-ı rahmetini; onun sevdiği kulların adıyla çalmak, onları vesile kılmak şirk değildir ve tevhide aykırı değildir.

Ayrıca "yardım eden" anlamında olan Gavs makamı ve bu gavsların en büyüğü olan Gavs-ı Âzam Abdulkadir-i Geylanî, vefatından sonra hayat-ı Hızırıyeye yakın bir hayata mazhurdur. Gavsın ism-i âzamı "ya Hayy" olduğu için, sair ehl-i kuburdan ziyade hayata mazhar olduğu beynel evliya meşhurdur , Vehhabilerin velayeti inkâr etmeleri bu gerçeği değiştirmez.

2.6 Cevşeni inkâr

Sual: "Cevşen hakkında gelen rivayetler uydurmadır. Peygamberimizin böyle bir duası söz konusu değildir. Peygamberimiz Cevşen ile değil, giydiği zırh ile korunmuştur. İslam'daki tevekkül anlayışı bunu gerektirir."

Cevap : Cevşen ile ilgili gelen itirazlar, rivayetin sıhhatı ile alâkalıdır. Cevşen'in içeriği ile ilgili hiç kimsenin, başta bu iddia sahipleri olmak üzere, bir itirazı söz konusu değildir. Tam aksine, kaynağını şiddetle tenkit edenler, içeriğini de o kadar takdir etmektedirler. Zira çok kapsamlı bir dua ve iltica kaynağı olup, Allah'ın bin bir ismi ile ona sığınmayı içermektedir, diyorlar.

Cevşen'in kaynağı ile ilgili iddialara cevap vermeden önce, bir hususun altını çizmekte fayda görüyoruz.

Bu Cevşen baştan sona, doğrudan doğruya Allah'tan istemek, ona yalvarmak, ona sığınmaktan ibarettir. "Sizin de içeriğini takdir ettiğiniz Cevşen gibi, doğrudan Allah'tan isteme ve ona sığınma duası dururken, zırh giymeye ne gerek var "denince çark etmeye başladı bu zihniyet. Hayır efendim sadece dua ve yalvarma olmaz, zırhı da giymek lazımdır, demeye başladılar.

Sahih olmasa bile, "Zırhı çıkar Cevşen'i oku" rivayeti ile dalga geçmekten bile geri kalmadılar. "Zırh, kılıç, kalkan olmadan, düşmana karşı sadece, dua ile Allah'a sığınma kitapçığı olan Cevşen ile korunmak mümkün olsaydı, Müslümanlar, her savaşta Cevşen okur ve galip gelirlerdi " diyerek, alaylı bir üslup seçtiler.

Bediüzzaman'ın, "Münafık düşmanlarımın maddi ve manevi zehirlerine karşı gerçi Cevşen duası imdadıma yetişti..." diyor. Yani onu okudum, Allah'a sığındım ve iyileştim demektir. Her şeyi Allah'tan istemeli ve ona sığınmalı diyen, aksini yapanları şirkle suçlayan müddei; Bediüzzaman'ın yukarıdaki ifadesini tenkit ederek, sadece dua ile insan sağlığına mı kavuşmuş demeye başlamış. İşin garip tarafı, Bediüzzaman'ın, "Cevşen duası ile iyileştim" ifadesini gerekçe göstererek, bunu da bir şirk olarak ileri sürmesidir. Gerçekten bu zihniyet sahiplerini anlamak mümkün değildir. Eğer dua ile iyileşmek şirkse, peki belgeselin başından bu yana, durmadan dile getirdiğiniz, "Her şeyi sadece Allah'tan istemeli, O'na yalvarmalı ve O'ndan korkmalı." iddianızı nereye koyacaksınız?

Bunların bu mantıklarına göre hareket edilirse, Fatiha suresini kabile reisine okuyup üfüren sahabeler de şirke girmiştir. Bu iddia sahipleri, Hz. Peygamber (asm)'in şifa maksadıyla Felak ve Nas surelerini okumasına ne derler acaba? Bu beyler, acaba Hz. Peygamber (asm)'in, -hicret ederken evini kuşatan müşriklerin gözlerini bağlamak için- Kur'an'dan yardım isteyip, Yasin suresinin 8-9. ayetlerini okumasına ne buyurlar?

Acaba İslam tarihi boyunca bir vasfı "ŞİFA" olan Kur'an'ı, şifa maksadıyla okumuş milyonlarca evliya, ulema ve sulehanın da şirke girdiklerini mi düşünüyorlar?

Cevşen'in muhtevası; sahih hadis kitaplarında var olan dualardan farklı olarak, Allah'ın bin bir ismiyle münacat yapılmış olmasıdır. Yoksa Cevşendeki duaların önemli bir kısmı, -mahiyeti itibariyle- hem âyetlerde hem de sahih hadis kaynaklarında yer almaktadır. Bin bir ismin bin bir tecellisini nazara veren bu münacatta, dünya ve âhiretle alâkalı -cüzî, küllî- bin bir hakikatin mebdei ve meadı ders verildiği halde; hiçbir yerinde bir yanlış veya bir çelişkinin bulunmaması, bu münacatın harika bir özelliğidir.

Cevşen'in -bu mahiyetteki- muhtevası, hiçbir dua ve münacatın ona yetişememesi cihetiyle peygamberî bir münâcattır. Allah'ın bin bir ismi öyle bir şekilde zikredilmiştir ki; aralarında tam bir insicam, mükemmel bir imtizaç, harika bir in'ikâsın parıltıları gözükmemektedir.

Cevşen'in senedine gelince; bu dua daha çok Ehl-i Beyt tarikiyle geldiği için, Ehl-i sünnet tarafından fazla üzerinde durulmamıştır. Bununla beraber, Ehl-i Sünnetin meşhur hadis ve tasavvuf âlimlerinden Şeyh Ahmed Ziyaeddin Gümüşhanevi Hazretleri, Cevşen duasını çok önemsemiş ve "Mecmuatü'l-Ahzaab" adlı üç ciltlik eserinde ona yer vermiş, senedini ise tam olarak vermemekle beraber, adını tam tespit edemediğimiz bir kimseden başlatarak şöyle sürdürüyor:

"Cafer-i Sadık, babası (Muhammed el-Bâkır) ve dedesi (Zeynelâbidîn) vasıtasıyla Hz. Hüseyin'den, O da babası Hz. Ali'den, O da Hz. Peygamber'den rivayet etmiştir." (Gümüşhanevî, Mecmuatü'l-Ahzaab, 1311 (telif tarihi, 1298), III/231-232.)

Buradaki sıralama ile Diyanet İslam Ansiklopedisindeki sened zinciri arasında sadece "Musa el-Kâzım" ismidir ki, Gümüşhanevi'de yoktur.

Diyanet İslam Ansiklopedisinde, Cevşenu'l-Kebir'in senedi: "Mûsâ el-Kâ-zım — Ca'fer es-Sâdık— Muhammed el-Bâkır — Zeynelâbidîn — Hz. Hüseyin ve Hz. Ali tarikiyle Hz. Peygamber'e İsnat edilir." şeklinde belirtildikten sonra; genişçe malumat arasında şu ifadeler de dikkate değer: "Muhtevasının güzelliği, ifadelerinin akıcılığı ve okunduğunda elde edilebilecek dünyevî ve uhrevî iyi sonuçlara dair rivayetlerin çokluğu sebebiyle olacaktır ki; Cevşen-i Kebîr, Türkiye'deki bazı Sünnî Müslümanlar arasında da ilgiyle karşılanmıştır. Duayı,

Ahmed Ziyâeddin Gümüşhânevî, tarikata dair birçok evrâd ve ezkârı derlediği Mecmûcatü'l-Ahzâb adlı eserinde nakletmiş, daha sonra özellikle Risâle-i Nûr cemaati tarafından müstakil olarak birçok defa basılmış ve Türkçe'ye de tercüme yapılmıştır.” (DİA, VII/462, Cevşen Maddesi.)

Bu konuda Bediüzzaman ise şunları söylemektedir: “...Yeni Said'in hususî üstadı olan İmam-ı Rabbânî, Gavs-ı Âzam ve İmam-ı Gazâlî, Zeynelâbidin (r.a.) hususan Cevşenü'l-Kebîr münâcâtını bu iki imamdan ders almışım. Ve Hazret-i Hüseyin ve İmam-ı Ali Kerremallahü Veche'den aldığım ders, otuz seneden beri, hususan Cevşenü'l-Kebîr'le daima onlara mânevî irtibatımda, geçmiş hakikati ve şimdiki Risale-i Nur'dan bize gelen meşrebi almışım.”(Emirdağ Lahikası-I, (154. Mektup), Envar Neşriyat, s.210).

Şimdi Bediüzzaman gibi zahirî ve batınî ilimlerle mücehhez bir müceddid, “Cevşenü'l-Kebîr münâcâtını bu iki imamdan (İmam-ı Gazâlî, Zeynelâbidin) ders almışım.” dese, buna -bir Müslüman olarak- inanmamak mümkün müdür? Aksini düşünmekle, Allah'ın şiddetle yasakladığı su-izanna girilmiş olur.

2.7 Sekine'nin, İmam-ı Ali'ye (r.a) bırakılmasını inkâr

Peygamberimizin (asm) huzurunda Cebrail (as)'ın Hz. Ali (ra) kucağına Sekine denilen altı esmanın yazılı olduğu kağıdı bırakması hadisesini, ilk kez Bediüzzaman nakletmiyor . Çok sağlam bir kaynak kabul edilen Ziyaeddin Gümüşhanevî'nin Mecmuat-ül Ahzab eserinde geçiyor. İmam-ı Ali (r.a) Urcuze (Ercuze) kasidesinde bu meseleyi zikrediyor.

Bu meselenin zikredildiği yerde Bediüzzaman , Hz. Ali'ye vahiy gelmiştir gibi bir cümle zikretmediği gibi o anlamı ihsas edecek hiçbir cümle yoktur . Cebrail'in peygamber olmayan insanlarla konuşması ve onlara görünmesi itikada aykırı bir durum değildir . Kur'an-ı Kerim'de Hz . Meryem'in Cebrail'le konuştuğu açıkça zikredilmektedir . Bu eleştiriyi yapanlar bunu bilmekten uzaktır. Yine Buhari ve Müslim'de geçen Cebrail'in , Peygamberimize (asm) sual sorması ve oradaki sahabelerin onu görmesi gibi hadiseler tevatürle sabittir .

Hz. Ali'nin çocukluğunda müslüman olup sürekli Peygamberimizin (asm) yanında olması , en yakını olması , Âl-i Beytin mümessili olması ve Âl-i Beyttebir hakikat-ı Muhammediye (asm) manasının olması ve sahih rivayette ilim şehrinin kapısı olması cihetleriyle; elbette Peygamberimiz (asm) ile hususi bir yakınlığı ve ilişkisi ve Peygamberimiz'den (asm) hususi bir ilim aldığı malumdur . İşte bu hadise bunun tezahürlerinden biridir . Peygamberimizin (asm) huzurunda , Peygamberimizin (asm) izniyle Cebrail'in (as) Hz. Ali'ye altı ism-i Azam'ın yazılı olduğu kağıdı vermesi, Hz. Ali'nin (ra) peygamber olduğu anlamına gelmediği yukarıda örnekte açıklanmıştır ve “o kağıtta gelecekle ilgili meseleler yazılıdır”

diye anlaşılabilir en küçük bir ifade yokken; bu eleştiriye bu eklemeyi de yapmak, kasıtlı bir çarpıtma olduğu veya okuyanın metni anlamaktan âciz olduğunu göstermektedir.

Gerek dördüncü Lem'a'da gerek bütün risalelerde; Bediüzzaman'ın İmam-ı Ali'yle ilgili ve hilafetle ilgili düşünceleri açıkça varken, nübüvvet hakikatını ve hakikat-ı Muhammediyyeyi (asm), Risale-i Nur'un emsalsiz bir şekilde izahı ortadayken, Bediüzzamanı bütün hayatı Sünnet-i Seniyye'ye ittibayı yaşamak ve tebliğ etmek iken; bu eleştirinin hakkaniyetle zerre kadar ilişkisi yoktur.

Ayrıca Emevilerin Al-i Beyt'e zulmü ve istibdadı döneminde, İmam-ı Ali (r.a.)'dan ve Âl-i Beyt'ten gelen çok sahih ve sağlam rivayetler ve manaların unutturulduğu ve kaynaklara yazdırılmadığı, tarihi bir gerçektir ve Sekine de bunlardandır.

2.8 İmam-ı Ali'nin (r.a) gaybı bilmesine itiraz

“Evvel-i dünyadan kıyamete kadar ulum-u esrar-ı mühimme bize şuhud derecesinde inkişaf etmiş . Kim ne isterse sorsun . Sözümüze şüphe edenler zelil olur . “

Evvela; İmam-ı Ali'nin bu ifadesi, yine Gümüşhanevî'nin Mecmuat-ül Ahzab'ında geçiyor , yani Kaside-i Ercuze'de geçiyor , bunu Üstad uydurmadı.

“Herkes bizzat gaybı bilmez. Fakat ilham ve ilham-ı ilahi ile bilinir ki bütün mucizat ve keramat ona dayanır.” (Şualar, 425)

İmam-ı Ali'nin (r.a) bu cümlesini teyid eden hadiseler mevcuttur . Mesela dokuz karn sonra Arabların yani Abbasi Devleti'nin katledileceğini, Hülagu fitnesini haber veriyor . Yine aynı kasidede, tarihiyle latin harflerinin kabulünü bildiriyor .

Gaybı sadece Allah'ın bildiği ve gaybın anahtarlarının Allah'ın elinde olduğu âyetlerde açıkça geçiyor . Cin Suresi 27'de “Ancak peygamberlerden razı olduğu kimseler müstesnadır ” âyeti , Allahın bildirmesiyle peygamberlerin de gaybı bileceğini ifade ediyor . Resul-i Ekrem kendi kendine gaybı bilmezdi , Cenab-ı Hak O'na bildirirdi . O da bildirirdi . Gayb alemleri yakiniyet-i kat'iyye ile sadece resullere açılır . Fakat ehl-i tahkik ve tefsire göre gayb ikidir ; mutlak gayb , izafî gayb . İzafî gaybı; evliyaların ve büyük zatların , talim-i ilahi ile yani ilham veya ihtar ile ve keşfiyat ve rüya-yı sadıka vasıtasıyla bir kısım gaybi hakikatleri bilmesi, ehl-i sünnet inanişinde vardır . Resullerin gayble ilgili haberleri kat'idir, evliyalarınki mücmel ve mübhemdir ve yanılma olabilir . Sahih hadislerde geçen, rüya-yı sadıka vasıtasıyla her insan gaybi meselelere bir derece muttali olduğu herkesçe bilinen bir gerçektir ve rüyayı sadıka ile ilgili pek çok sahih hadis vardır.

İmam-ı Ali'ye gelince , ilim şehrinin kapısı olması , Al-i Beytin temsilcisi olması gibi cihetlerle Resul-i Ekrem'le hususi bir yakınlığı vardır . Gaybla ilgili yukarıdaki ifadesi ise üstadı olan Resul-i Ekrem'den (asm) aldığı derse binaendir . Bunu te'yid eden bir vakıa : İmam-ı Ali'nin gaybla ilgili bir cümlesinden dolayı "Ya İmam ! Sen gaybı mı biliyorsun ?" diye kendisine sorulan suale: "Bu gaybı bilmek değil , bilenden öğrenmektir" diye cevap vermiştir .

Hülasa , peygamberler vahiyle gaybı bildikleri gibi; büyük zatlar da izafî gaybı, ilham ve ihtarla yani talim-i İlahi ile bilebilirler ki; İslam tarihinde bunun misali binlerdir. Hele bu, Peygamberimiz'in (asm) hususi talebesi İmam-ı Ali ise Resul-i Ekrem'den (asm) aldığı ders ve ilme binaen gaybı bilmesi, ehl-i sünnet akidesine ters değil ve inkâr edilemez.

2.9 Celcelutiye'yi inkâr

"Said Nursî, Celcelutiye adlı bir kasideden bahsetmektedir. Ona göre bu kaside, Hazreti Peygambere nazil olmuş, O da Hazreti Ali'ye bunu bildirip, yazdırmıştır. Said Nursî bu kasidenin ne isnadını ve ne de kaynağını vermiştir."

İddiaya Cevap:

Celcelutiye kasidesinin kaynağı çok meşhurdur. "Ramuzu'l-Ahâdis" adlı eserin de sahibi olan büyük âlim ve mutasavvif Şeyh Ahmed Ziyaeddin Gümüşhânevî'nin "Dersaadet-1311" neşir tarihli "Mecmuatu'l-Ahzab" adlı üç ciltlik eserinin, "Şazeli" adını taşıyan cildinin 499-531 sayfaları arasında yer almaktadır.

İmam Gazalî, Celcelutiye kasidesi için bir şerh yazmıştır. Bu da "Mecmuatu'l-Ahzab"ın aynı cildinin –derkenarda- 508-526 sayfaları arasında yer almaktadır.

İkinci bir şerhi de bir Kutb-u Âzam olan Muhyiddin İbn Arabî Hazretleri yazmıştır. Bu da aynı kitabın 527-551 sayfaları arasında bulunmaktadır.

İmam Gazalî, Şeyh Ahmed el-Bunî'den naklettiğine göre, bu kasidenin aslı vahiydir. Hz. Peygamber (asm) İmam-ı Ali (r.a)'ye yazmasını emretmiştir. Ve nebevî emrin gereği olarak, Dört Raşit Halife ve Hz. Hasan (r.a) hilafeti döneminde bunu taşımışlardır. Daha sonra, Halife Harun Reşid'in eline geçmiştir. Ondan sonra da büyük âlim ve velilerden Şeyh İmam Nureddin el-İsfahani'ye intikal etmiştir. Ondan da İmam Gazalî'ye ulaşmıştır. (Mecmuatu'l-Ahzab, Şazeli cildi, s.511-512)

Bediüzzaman Hazretleri de bu konuda şunları söyler: "...Gerçi elimde bulunan Celcelutiye nüshası en sahih ve en mutemeddir. İmam-ı Gazalî (r.a) gibi çok imamlar, Celcelutiye'yi şerh etmişler. Fakat bu Süryanî kelimelerin manasını

tam bilmediğimden ve nüshalarda ihtilaf bulunduğundan, her birisinin vech-i işaretini ve münasebetini şimdilik bilmediğimden bırakıyorum.” (Sikke-i Tasdik-i Gaybi, Sekizinci Şua, s.126.1 68)

Yukarıda zikrettiğimiz büyük âlimlerin kabul ettiğine göre, bu kasidenin aslı vahiydir. Aslı vahiy olmakla beraber, umum insanları ilgilendiren emir ve yasaklar gibi bir muhtevaya sahip değildir. Muhtevası Kur’an sureleri ve esma-i ilahiye ile bir duadır.

2.10 İlm-i cifiri inkâr ve Risale-i Nur’da cifir ilmine eleştiri

Ebcet ve cifir ilminin tarifi, ebcet düzeni: "Arap alfabesinin ilk tertibi; harflerin taşıdığı sayı değerlerine dayanan hesap sistemi" (İslâm Ansiklopedisi, X/68.) şeklinde tanımlanmaktadır.

Bu sistemin, İbrânîce ve Ârâmîce'nin de etkisiyle Nabatîce'den Arapçaya geçmiş bulunduğu ve Hz. Peygamber (asm) devrinde de olduğu gibi kullanıldığı bilinmektedir.

İslam’da bir şeyin meşruluğunun veya haramlılığının usulü ve tarzı bellidir. Bunun dışında söylenen laflar laf-ı güzaftır. Bir şeyin haram olup yasaklanması için, İslam’da şu üç delilden biri ile yasaklanması gerekir.

Birinci olarak;Kur'an’ın sarîh ve muhkem bir âyeti ile yasaklanmasıdır. Şayet âyet, mana bakımından sarîh ve muhkem değilse, yani yoruma açık ve içtihadı elverişli ise, haramlığı düşer. Fihi nazarun olur.

İkinci olarak, Peygamber efendimizin sarîh ve açık bir hadîsi ile men edilmiş olması gerekir. Burada da mananın açık, senedin sarîh olması gereklidir. Zira İslam’da haram ve helale konu olan âyet ve hadîslerin muhkem olma şartı vardır.

Üçüncü olarak, İslam âlimlerinin ittifak ile o şeye haram demesi gerekir. Bu delil de derece bakımından şeriatı âyet ve hadîsten sonra gelir. Bu delili destekleyen âyet ve hadîsler fıkıh ve usul kitaplarında teferruatı ile beyan edilmiş.

Öyle ise ebcet ve cifir ilminin bu üç delilden hangisi ile açık ve net bir şekilde yasaklandığını ebcet ve cifir ilmini haram sayanlar göstermeleri gerekir. Zira müddei, iddiasını ispat ile mükelleftir. Ama helal olan bir şeyin ispatı gerekmez. Yukarıda da denildiği gibi eşyada asıl olan helal olma halidir. Öyle ise ebcet ve cifir ilminin haramlığına dair muhkem bir âyet ve hadîs gösterilemiyorsa, helallığı sabit olur.

Kuran Açısından Ebced ve Cifir İlimi

Kur'an-ı Kerim'de ebced ve cifir ilmi, haram ve helal noktasından sarîh ve zâhir bir şekilde zikredilmemiştir. Ama hadîs-i şerifte vârid olduğu gibi; her âyetin birer zâhir ve bâtın ve her zâhir ve bâtının birer had ve muttalâ ve her had ve muttalâın çok şü'cun ve gusununu vardır. (İbni Hibban, Sahih 1:146; el-Münavî Feyzü'l-Kadîr, 3:54.)

Bu hadisten de anlaşılacağı üzere her mesele Kur'an'da sarîh ve zâhir bir şekilde ifade edilmemiştir. Bazıları remzî, bazıları hafî, bazıları işarî, bazıları da sarîh ve zâhir olarak beyan edilmiştir. Biz kalkıp sadece sarîh ve zâhirî ölçü alıp diğer ince ve latif manalarını inkâr edersek; bu, Kur'an ve sünnetin ruhuna ve özüne aykırı olur. Aynı zamanda İslâmî ilimlerin ekserisini de inkâr etmemiz gerekir. Zira çok ilimlerin meseleleri zahir-perestlerin zannettiği gibi sarîh ve zâhir olarak Kur'an ve hadîste geçmiyor.

Mezhepler, meslekler, meşrepler hepsi; davasını ve fikirlerini Kur'an ve sünnetten istinbat ve istihrac etmişlerdir. Bunların ekserisi de Kur'an ve sünnette hafî ve remzî olan fikir ve manalardır. Zaten içtihat ve belagat avam insanların Kur'an ve hadîste göremedikleri ince ve latif manalardan ibarettir. Bu ince ve latif manalar zaten, âyetin kıvrımlarında dürülû olarak vardı. Müçtehit ve müceddidler ise ilmi ve manevî kuvveti ile o kıvrımları açıp, avamın nazarına izhar ediyorlar. Yoksa Kur'anda ve sünnette olmayan şeyleri hariçten içine sokmuyorlar. Örtülü ve hafî olan manaların üstünü, ilmi ile açıyorlar. Bunu yaparken de; Kur'an ve hadîsin sarîh ve zâhirî manasını incitmeden, kırmadan yapıyorlar. Yani bir usul ve metot dahilinde yapıyorlar.

Bu usul ve metodun ana hatları yine Kur'an ve Sünnet'ten alınarak yapılıyor. Diğer bir husus Kur'an insanlık için mutlak zarar olan şeyleri sarîh ve zâhir olarak haram kılmıştır. Sihir, büyü, kumar, fal gibi şeyler sarîh ve zâhir olarak men edilmiştir. Ama ebced ve cifir ilmi o dönemde bilinmesine karşın, hakkında bir hüküm verilmemiştir. Üstelik ebced ve cifir ilmini, Yahudilerin Müslümanlar aleyhinde kullanmasına rağmen. Demek kemale ulaşmış Kur'an, açıkça ebced ve cifir ilmini men etmedi ise, helal olduğu sabit olur.

Bu tip fer'i konularda ittifak aranmaz. Onun için ebced ve cifir ilmine karşı çıkan makbul imamlar da olabilir; ancak bu, ilmin batıl olmasına kâfi değildir. Zira ihtilafun aleyh bir konudur. Üzerinde ittifak lâzım gelmez. Bununla ilgili yüzlerce konu vardır üzerinde ihtilaf olan. Öyle ise bir mezhep ya da bir âlimi

esas alıp, hemen inkâr ve batıl damgasını vurmak, ehli sünnet kaidelerine uymaz.

Tarihte ebce ve cifer ilmini kabul etmeyen âlimler azınlıkta ve ekseri de şaz fikri çok olan müfrit âlimlerdir. Hatta en ateşli savunucularından bazıları da ehli sünnetin dışında olan âlimlerdir, İbn-i Teymiyye gibi.

Bir tarafta İmam Ali (r.a), Said Nursî, İmam Gazalî, İmam Rabbanî, İbn-i Arabî, Mevlana gibi allâmeler, diğer tarafta ise şaz hükmünde kalan birkaç sivri ve uç düşüncelere sahip âlimler. Hangi yol güvenli sizce.

Hadîs kaynaklarında ebce ve cifer ilmine kaynak olacak ve meşruluğunu ilan edecek mahiyette hadîsler vardır. Yine AbdulKadir Badıllı'nın çalışmasından birkaç örnek üzerinde duralım.

Birinci Örnek:

Ebcedi ve tefsirini öğreniniz! Veyl olsun câhil âlime!.. Elif, Allah ve İlellah'tır. Yahud Allah isminden bir harftir. "Ba" Allah'ın halk ve icadıdır. "Cim", Allah'ın behcetidir. "Dal" ise, Allah'ın dinidir. (Müsned-ül Firdevs 2/43)

İkinci Örnek:

Yahudî âlimlerinden Ebu Yâsir bin Ahtab bir kısım yahudî âlimleriyle birlikte, Resul-i Ekrem'in (asm)yanından geçtikleri bir sırada, Resul-i Ekrem (asm)Fatiha Sûresiyle, Bakara Sûresinin başı olan **الْخ الْمَدَّلِكَا لِكِتَابِلَارَبِّيْفِيهِ** âyetini okuyordu. Ebu Yâsir'in kardeşi Huyey bin Ahtab bunu işitti, kendi kardeşi Ebu Yâsir'e dedi ki: "Biliyor musunuz, ben Muhammed'i dinledim, ona nazil olmuş olan Kur'an'dan **الْخ الْمَدَّلِكَا لِكِتَابِلَارَبِّيْفِيهِ** yi okuyordu."Yahudiler dediler: "Sen bizzat ondan bunu dinledin mi?" O dedi: "Evet, aynen dinledim."Bunun üzerine, Huyey bin Ahtab ve Ebu Yâsir, bazı yahudî âlimleriyle birlikte kalkıp Resulullah'a geldiler, dediler: "Yâ Muhammed, sana nazil olmuş olan âyetlerden **الْخ الْمَدَّلِكَا لِكِتَابِلَارَبِّيْفِيهِ** yi okuduğunu hatırladın mı?"Resul-i Ekrem (asm)dedi: "Evet, hatırladım."Dediler: "Bu, sana Cebrail vasıtasıyla Allah'tan geldi değil mi?"Dedi: "Evet aynen öyle..."Yahudiler dediler: "Senden evvel gelmiş Peygamberlerden hiç birisinin müddeti ve ümmetinin zamanı seninkinden gayrı bilinmemektedir. Bu âyete göre, senin ümmetinin ömrü çok azdır.." Ve Huyey bin Ahtab yanındaki yahudîlere dönerek dedi ki: "Elif birdir, Lâm otuzdur, Mim ise kırkıdır. Tamamı yetmişbir sene eder. Öyle ise, siz ey yahudîler! Ümmetinin ömrü sadece yetmişbir sene olan bir Peygamberin ümmeti olur musunuz?"Sonra Peygamber'e dönerek dedi: "Yâ Muhammed! Senin yanında bu âyetten başka bir şey var mıdır?"Resul-i Ekrem (a.s.m)dedi: "Evet vardır..."Dedi: "Nedir?"Dedi: **المص**Huyey bin Ahtab bunu hesaplayınca dedi ki: "Bu evvelkinden daha ağır ve uzundur, yüz altmış bir sene eder."Huyey yine sordu: "Dahası var mıdır?"Resul-i Ekrem (a.s.m):"Evet var" dedi.Huyey: "O hangisidir?" dedi.Resul-i Ekrem (a.s.m)ال kelimesini söyleyince, Huyey: "A.. bu daha ağır ve uzundur, ikiyüz otuzbir sene eder."Yine Huyey Peygamber'e sordu:

"Bundan başka da var mıdır?"Resul-i Ekrem (a.s.m):"Evet var" dedi ve المر yi okudu.Yahudî Huyey bunu duyunca daha da afalladı, "Bu daha ağır ve uzun ve ikiyüz yetmişbir sene eder." dedi.Huyey bütün bunları Peygamber'den duyunca: "Yâ Muhammed! Senin emrin, işin bizi şaşırttı. Bilemiyoruz, müddetin az mıdır, yoksa çok mudur?" Ve kalktılar gittiler. Giderken yolda Ebu Yâsir, kendi kardeşi Huyey'e ve beraberindeki yahudî âlimlerine dedi ki: "Mümkündür; bütün bu rakamların toplamı Muhammed'e verilmiş olsun. Bunların yekûnu ise, yedi yüz kırk üç yıldır."

Sahabeler içinde ebcet ve cifir ilmüne vakıf ve bu ilmi tedvin edip en çok kullanan sahabe İmam Ali (ra) dır. . Nitekim, elde mevcut ve matbu' "El-Cefr-ül Cami" eseri İmam-ı Ali'nin sözlerinden müteşekkil olduğu, yahutta onun hikmetli söz ve yazılarından derlendiği beyan edilmektedir. Bu eser Mısır'da ve Beyrut'ta ayrı ayrı tab' edilmiştir. Mısır'daki Mekteb-ül Külliyyat El-Ezheriye tarafından., ve Beyrut'ta El-Mektebet-ül Hadîse'de 1971 senesinde tab' edilmişlerdir. Hazreti Ali (ra) bu ilimle uğraşması ve sahabelerin de bunu sukut ile tasdikleri, bu ilmin sahabeler açısından da meşru olduğunun vesikasıdır.

Sahabelerden sonra İmam-ı Ca'fer-i Sâdık'ın da bu ilimle iştigal ettiğine dair malumat tarihi vesikalar içinde bulunmaktadır.Bundan sonra ebcet ve cifir ilmini kabul edip eserlerinde beyan eden âlimlerin isimlerini verelim.

Bu bölümde, eğer biz bu ilimle meşgul olmuş bütün âlimlerin isimlerini, künyelerini ve kitaplarının isimlerini yazsak, belki bir cilt kitap tutabilir. O halde, sadece nümüne için bir kaç isim verip geçeceğiz. Şu araştırmamızda yer yer kaydettiğimiz gibi; başta İmam-ı Ali (R.A.) bu işin ustası, pîri ve kaynağıdır. Onun matbu' olan El-Cefr-ül Cami' eseri ve Celcelûtiye Kasidesi ve Ercüze Kasidesi ve Cünnet-ül Esmâ' eseri gibi bir çok kaside ve dualarında, Hazret-i İmam-ı Ali'nin hâs olarak esrar-ı huruf ile meşgul olduğunu göstermeye kâfidir. Daha sonra, bütün İslâm ülemasınca kabul görmüş olan İmam-ı Ca'fer-i Sâdık'ın bu ilimle hâsseten iştigal ettiği hususudur. Daha sonraları, Şeyh Muhyiddin-i Arabî (K.S.) "Fütihat-ı Mekkiye, Füsûs-ul Hikem, Anka-u Mağrib, Kitabü-l Mim Ve-l Vav Ve-n Nun" gibi eserlerinde Cifir ve Ebcedin sahası dâhilinde olan harflerin sırlarından, hasiyetlerinden ve sairesinden çok genişçe bahsetmektedir.Daha sonraları, İmam-ı Gazalî'ler, Şa'ranî'ler, Şeyh Ahmed-i Bunî'ler, Bayezid-i Bistamî'ler, İmam-ı Rabbanî'ler, Davud bin Ömer El-Antakî'ler ve saireler.. kısmen de olsa, bu ilimle iştigal etmişlerdir. Bunları tek tek ele alıp iştigal sahalarından, keşif ve istihraçlarından bahsetmek uzun olacaktır. Onun için kısa kesip, eserlerine havale etmek istiyoruz.

İşte bu risalede mezkûr otuz üç âyet-i meşhurenin bil'ittifak,tekellüfsüz, mânâca ve cifirce Resâil'n-Nur'un başına parmak basmaları ve baştaÂyetü'n-Nur on parmakla ona işaret etmesi, eskiden beri ulema ortasında ve edipler mâbeyninde meşhur bir düstur ve hakikatli bir medâr-ı istihracat ve

hattâhususî tarihlerde ve mezar taşlarında ediplerin istimal ettikleri mâruf bir kanun-u ilmî ile dir. Eğer o kanuna tasannu karışmazsa, işaret-i gaybiye olabilir. Eğer sun'îve kastî yapılırsa, yalnız bir letafet, bir zarâfet, bir cezâlet olur.

Evet, edipler hususî ve şahsî tarihlerde onun taklidini yapmakla kelâmalarını güzelleştirdikleri, hem cifir ilminin en esaslı bir kaidesi ve mühim bir anahtarı olanmakam-ı ebcedî ile işaret ise, her cihetle ayn-ı şuur ve nefis-i ilim ve mahz-ı iradeve tesadüfî halleri olmayan ve lüzumsuz maddeleri bulunmayan Kur'ân'ın bu kadar âyât-ı meşhuresi icmâ ile ve ittifakla Risalei'n-Nur'a işaret ve tevafuları, sarahat derecesinde onun makbuliyetine bir şehadettir. Ve hak olduğuna bir imzadır ve şakirtlerine bir beşarettir. (Şualar 710)

Risale-i Nur ve Ebced İlmî

Öncelikle şunu ifade edelim ki, Risale-i Nur baştan sona ebced ve cifir ilmi ile yazılmış bir tefsir değildir. Ebced ve cifir ilmi ile yapılmış yorumlar; Risale-i Nurun genelinde çok az bir yer tutar. Risale-i Nurda sırlı, işarî ve remzî yorumlardan çok, hikmet ve ilme dayalı yorumlar hükmeder. Risale-i Nur Hakîm ismine mazhar olmuş bir tefsirdir. Hissiyattan çok, hikmet galiptir.

2.11 Risale-i Nur'da Ehl-i Sünnet çizgisi

Risale-i Nur külliyyatı içerisinde bir iki cümleyi çekip , onları da çarptırarak ve maksad-ı aslîsini anlamayarak , Risale-i Nur ehl-i sünnet haricindedir diye bir ithamda bulunmak, hakikatle ve hakkaniyetle bağdaşmaz.

Risale-i Nurunî; tevhid , Allah'ın sıfatları , nübüvvet , halifelik ve imamet , kader , cüz-i ihtiyari , vahiy, ilham , haşir , şefa'at , farzlar ve günah-ı kebair gibi konularda izahları gayet sarîh ve açıktır ve muhkemat-ı Kur'aniye ve naslara ehl-i sünnetin imam ve allâmelerinin caddesine hüvesi hüvesine mutabıktır . 4. Lem'a ortadayken " Bediüzzaman Hz. Ali'ye peygamber diyor " diyor demek , risalet-i Ahmediye'nin (asm) hakkaniyetini ve şahsiyet-i maneviye-i Muhammediye en harika bir şekilde izah eden , ders veren Risale-i Nurun pek çok dersi ortadayken Risale-i Nuru sünnet-i seniyyenin dışında başka bir din veya gulat-ı şîayla itham etmek ancak kötü niyetin bir eseri olabilir .

"Ulema-i ilmi kelamın usulü-din allamelerinin ve ehl-i sünnet ve cemaatin dahi muhakkiklerinin islamî akidelere dair çok tetkik ve muhakematla ; âyet ve hadîsleri muvazene ile kabul ettikleri; usulü-din düsturları , şimdiki Risale-i Nurun meşrebini muhafazaya emrediyor kuvvet veriyor " (Emirdağ Lahikası 220)

O kal'a-i metin , o hisn-ı hasin ise Şeriat-ı Muhammediye ve Sünnet-i Ahmediyedir (asm) . “ (Lem’alar 79)

“Ey ehl-i iman ! Bu müthiş düşmanlarınıza karşı zırhınız , Kur’an tezgahında yapılan takvadır . Ve siperiniz Resul-i Ekrem (asm) Sünnet-i Seniyyesidir “ (Lemalar, 80)

“ Ehl-i sünnet ve cemaat olan ehl-i hak mezhebini karargâh yap ve Kur’an-ı Mu’cizul Beyân’ın muhkemat kalesine gir ve Sünnet-i Seniyye’yi rehber yap , selameti bul “ (Lem’alar 87)

Bütün derslerinde şeriatın ahkamına uymayı , Sünnet-i Seniyyeye ittiba ve ehl-i sünnetin mezhebini esas yapmayı ders veren Risale-i Nur , bu sırada ehl-i sünnet çizgisinin en istikametli çizgisidir . Seksen doksan yıldır böyle olduğu gibi bundan sonra da böyle olacaktır .

2.12 Cemaat, şuculuk, buculuk

Zâhir-perestlerin ve mealcilerin Risale-i Nura bir suçlaması da:”Kur’an varken Nurculuk veya cemaatçilik İslamiyete hizmet değil , muhalefettir .” Halbuki kendileri de cemaatler gibi hareket ediyor , bir araya geliyor , ortak faaliyetler de bulunuyor ve aynı eserleri okuyor . Yani kendileri de bir cemaat gibi davranıp diğer cemaatleri eleştirmeleri bu eleştirinin mesnedsizliğini zaten gösteriyor .

Bununla birlikte , her asrın bir hükmü ve hizmet tarzı vardır . Bu sırada ehl-i küfür ve dalaletin Kur’ana ve İslamiyet’e hücumu cemaat ve şahs-ı manevî suretiyle olmuş ve oluyor . “Aynen öyle de ; ehl-i imana hücum eden ehl-i dalalet , bu asır cemaat zamanı olduğu cihetle cemiyet ve komitecilik mayesiyle bir şahs-ı manevî bir ruh-u habis olmuş .” İşte ehl-i imanın da nokta-i istinad ve kuvve-i, maneviye için bir cemaate ve şahs-ı manevîye dayanması onun islamiyetini ve ibadetini muhafazaya çok büyük kuvvet veriyor .” Zaman cemaat zamanıdır , cemaatten çıkan bir şahs-ı manevi hükmeder ve dayanabilir .” (Kastamonu Lahikası 144)

Ehl-i Sünnet dairesinde Kurana ve İslamiyete hizmet eden cemaatler, mezhebler , mesleklerbirbiriyle uğraşmadıktan sonra, mesleklerini başka mesleğin adavetine bina etmedikten sonra (ki vehhabi ve selefin mesleği tamamen böyle) hadîste ifade edilen müsbet ihtilaf içerisinde bir ordunun fırkaları gibi, her biri ayrı bir hizmeti üstlenip maksad-ı âli olan Kur’an’a ve ittihad-ı İslâm’a hizmet ediyorlar .

Cemaatin fazileti ile ilgili bir iki hadîs meseleyi tevazzuh ettirir . “ Sizin cemaat halinde olmanız gerekir. Ayrılıp tek başına kalmaktan sakının . Şüphesiz şeytan tek kalanla beraberdir . İki kişiden ise çok uzak durur . Kim iman selameti

ile ölüp cennetin tam ortasında olmak istiyorsa cemaate yapışsın “ (Tirmizi , Hakim , Ahmed)

“Şüphesiz Allah ümmetimi dalalet üzerinde bir araya getirmez . Allah’ın eli cemaatle birliktedir . Kim cemaatten ayrılırsa ateşe gider. (Tirmizi, 2167, Ahmed el-Müsned 27766) “Hiç şüphesiz şeytan , cemaatten ayrılan kimseyle beraberdir . Onun içine yerleşip istediği yola çeker .” (Beyhaki , Taberani)

2.13 “Levlake” ve “Nur-u Muhammedî” hadislerini inkâr

Resul-i Ekrem’e (asm) ve hayatına; maddi , sathi ve sûri bir nazar ile bakan vehhabi zihniyetindeki insanların en çok eleştirdikleri konulardan biri de yukarıdaki iki hadistir . “ Halbuki o Zât-ı mübarekin şahs-ı manevîsi ve mahiyet-i kudsiyesi, o derece yüksek ve nuranîdir ki , siyer ve tarihte beyan olunan evsaf o bâlâ kamete uygun gelmiyor , o yüksek kıymete muvafık düşmüyor “

Resul-i Ekrem’in (asm) beşeriyeti , bir çekirdeğe benzer . Vazife-i risalette parlayan mahiyeti ise şecere-i Tûba gibidir , hem daima tekemmüldedir . İşte Resul-i. Ekrem’e (asm) sadece beşeriyeti cihetiyle yani sadece çekirdeğe bakan , ağaca nazar edemeyen zâhir-perestler mezkur hadîslerde ifade edilen hakikatleri ve mi’racı idrak edemezler ve inkâr ederler .

Ayrıca kütüb-ü sittede geçmeyen hadîsler mevzudur demek , hadis ilminden bibehre olmak demektir . Kütüb-ü sitteye girmeyen başka hadîs kitaplarında olan pek çok sahih hadîs vardır. Ayrıca ahkâma medar olmayan; fazilet, siyer, ibadete teşvik gibi konularda zayıf hadîsleri pek çok alim ve muhakkik zikretmiştir.

“Levlake levlake...” hadisi büyük bir allâme olan Suyuti’nin El Lealil-i Masnua , Aliyyül Kari’nin El- Esrar-ul Merfua, Şevkani’nin El Fevaid-ül Mecmu gibi muteber eserlerinde geçmektedir .

“Allah evvela benim nurumu yarattı” hadîsi ise muksirun olan Cabir bin Abdullah’dan Abdürrezzak tarikiyle nakledilmiştir . Acluni’nin Keşf-ul Hafa, Muhammed Said Zalul’un Tahkik , İmam-ı Nevevi’nin El-Ezkar eserlerinde geçmektedir .

Görüldüğü gibi bu hadîsleri Bediüzzaman uydurmadığı gibi, ehl-i sünnetin sağlam kaynaklarında geçmektedirler. Manaları hakikat olduğu gibi, kendileri de haktır . “Mukteza-yı hikmet şu şecere-i hilkatın yani yaratılış ağacının bir çekirdekten yapılmasını iktiza eder . O çekirdek ise efdalül halk , seyyidül enam ism-i Âzâmın mazharı , habibullah olan Hazret-i Muhammed (asm) nurudur , hakikat-ı Muhammediye’dir . (asm)

Ayrıca kütüb-ü sittede farklı lafızlarla bu manalara yakın hadîsler mevcuttur.

2.14 Peygamberimizin (a.s.m) bir çocuğa bedduasına eleştiri

19. Mektub 13. İşarete geçen yani Peygamberimizin (asm) namaz kılarken namazını kesen bir çocuğa bedduasının mevzu hadis olduğu iddiası doğru bir iddia değildir .

Çünkü kütüb-ü sitteden Ebu Davud'un kitabında geçen bir hadistir . Üstad'ın, Buhari ve Müslim'den sonra gelen Ebu Davud'dan bir hadîs nakletmesi eleştiri konusu olmamalı , olamaz .

Hadîsin sıhhatine gelince, ravilerinden birinin tanınmamış olmasından dolayı bu hadis zayıf hadistir . Zayıf hadis, uydurma hadis yani mevzu demek değildir . Zayıf hadisler , ahkâma medar olacak meselelerde sened yapılmaz . Fakat; amellerin fazileti , siyer , tasavvuf gibi konularda ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarında pek çok zayıf hadis vardır . Kaldı ki bu hadisede ahkâma veya amele taaluk eden bir durum söz konusu değil; Peygamberimiz'in (asm) bedduasının kabulünü gösteren pek çok sahih hadise , kuvvet verme noktasında bir nakil söz konusudur.

Hikmetine gelince ; bazı kaynaklarda çocuğun büyükçe ve akli başında biri olduğu geçmektedir.

Yine Kur'an'da geçen Musa (as) ile Hz. Hızır'ın kıssasında, Hızır'ın (as) bir çocuğu öldürmesi gibi bir durum söz konusu olabilir , yani o çocuğun ileride şerli biri olacağını bilmiş ve o şerrini engellemiştir . Metinde geçen "hırçın" yani "hayırları parçalayan" kelimesi bu manayı teyid etmektedir.

Ebu Davud'da geçen rivayet bu çocuğun kendi dilinden aktarılmaktadır . Yani yıllar sonra çocuk bu hadiseyi anlatmıştır ve ifadelerinde bir şikayet manası yoktur .

Ayrıca , ubudiyet dairesinin reisi olan Resul-i Ekrem'im külli ubudiyetini temsil eden namazını bilerek veya ailelerinin yönlendirmesiyle kesmek, huzuruna mani olmak; başka birinin namazı gibi değildir , cezayı gerektirmiştir .

2.15 Fetret ehl-i necat olmasına itiraz

Kastamonu Lâhikası'nda ; "Çünkü âhîrzamanda madem fetret derecesinde din ve din-i Muhammediyye (asm) bir lâkaytlık perdesi gelmiş ve madem âhîrzamanda Hz İsa'nın (as) din-i hakikisi hükmedecek, İslamiyet'le omuz omuza gelecek. Elbette şimdi fetret gibi karanlık kalan ve Hz İsa'ya (as) mensuğ

Hristiyanların mazlumları, çektikleri felaketler onlar hakkında bir nevi şahadet denilebilir” cümlesi ve hakikati da sathi eleştirilere sebep oluyor.

Evvela, İsrâ suresi 15. âyetteki “ Biz peygamber göndermedikçe azap edici değiliz” âyetinin tefsir ve izahında müfessirlerin ve muhakkiklerin, ehl-i fetret hakkında çok farklı görüş ve yorumları vardır. “Sadece şu görüş doğru ve ehl-i sünnet inancına uygun, diğerleri yanlış” denemez.

Yukarıdaki cümleyi teyit eden benzer görüşler; İslam muhakkiklerinden mesela İmam-ı Gazalî'nin “Faysatü-t Tefrik” adlı eserinde mevcuttur. Şöyle bir tasnifat yapar;

1. Hz Muhammed'in (asm) ismini hiç duymayanlar
2. Peygamberimizin (asm) ismini ve sıfatlarını duymuş olanlar, İslam memleketine komşu veya Müslümanlar içerisinde yaşayanlar. Bunlar kâfir ve mühlidlerdir.
3. Bu iki derece arasında bulunanlar, peygamberimizin (asm) ismini duymuşlarsa da vasıf ve hususiyetlerini duymamışlardır. Yani peygamberimizin ismini haiz bulunduğu sıfatlardan zıdlarıyla birlikte duymuşlardır. Bu ise hakikati araştırmak için insanı düşünmeye ve araştırmaya sevkmez. Bunlar da birinci grup biri ehl-i necattırlar.

Eş'arî ekolündeki imamların buna benzer görüşleri vardır. Cümledeki “fetret gibi karanlıkta kalan” meselesini İmam-ı Gazalî'nin şu tasnifi gayet güzel izah ediyor. O cümlede; bir; fetret gibi karanlıkta kalan , iki; ikinci cihan harbinde mazlumen öldürülen savaşla ilgili olmayan insanlar kastediliyor, bütün hristiyanlar değil. Ayrıca bir nevi şahadetten kasıt, doğum, boğulma, yanma gibi sebeplerle ölenlerin bir nevi şehit kabul edilmesi gibi bir durum söz konusu. Yoksa “şehid-i kamil” kastedilmediği aşikardır.

Hz. İsa'nın (as) din-i hakikisi hükmedecek, cümlesinin maksadına ve külliyatta izahına bakmadan, “Bediüzzaman; Hristiyanlığı İslamiyet'in önüne geçiriyor ve hak din olarak görüyor” eleştirisi, aynı diğer eleştiriler gibi çarpıtmaya, bütüne bakmadan bir noktayı alıp genellemeye dayanıyor. Bu cümlenin izahı 15. Mektup gibi yerlerde vardır. Hadislerle sabit olan Hz. İsa'nın (as) nüzulüne bakmaktadır.

“İşte böyle bir sırada, o cereyan pek kuvvetli görüldüğü bir zamanda, Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın şahsiyet-i mânevîyesinden ibaret olan hakikî İsevîlik dini zührededecek, yani rahmet-i İlahîyenin semâsından nüzul edecek, halihazır Hristiyanlıkdini; o hakikate karşı tasaffi edecek, hurafattan ve tahrifattan sıyrılacak, hakaik-i İslâmiye ile birleşecek, mânen Hristiyanlık bir nevi İslâmiyete inkılâp edecektir. Ve Kur'ân'a iktida ederek, o İsevîlik şahs-ı mânevîsi tâbi ve İslâmiyet metbûmakamında kalacak, din-i hak bu iltihak neticesinde azîm bir kuvvet bulacaktır.” (Mektubat,59)

“Hz İsa (as) gelir, Hz Mehdi’ye namazda iktida eder, tabii olur” diye rivayeti bu ittifaka ve hakikat-ı Kur’an’iyenin metbuiyetine ve hakimiyetine işaret eder” (Şualar,589)

“Ruy-i zeminin geniş kıtaları ve büyük hükümetleri, Kur’an-ı Mu’cizul Beyan’ı arayacaklar ve hakikatlarını anladıktan sonra bütün ruh-u canlılarıyla sarılacaklar. Çünkü bu hakikat noktasında kat’iyen Kur’an’ın misli yoktur ve olamaz ve hiçbir şey bu mu’cize-i ekberin yerini tutamaz.” (Sözler, 168)

“Evet, ümitvar olunuz! Şu istikbal inkılabı içerisinde en yüksek gür sadâ, İslam’ın sadâsı olacaktır.” (Tarihçe-i Hayat, 134)

Bütün hayatını hakikat-ı Kur’an’iye, İttihad-ı İslam’a vakfeden bir insana bu ithamı yapmak; cehl-i mürekkebin bir tezahürüdür.

Sahih kaynaklardan geçen şu hadîs meseleyi ve üstadın bu meseledeki isabetini gösteriyor:

“Bir gün gelecek Hristiyanlarla (Rumlar ile) tam bir emniyet içinde barış yapacaksınız. Siz ve onlar kendilerinin dışında müşterek bir düşmanla birlikte savaşacaksınız. Galip gelecek ve çok kazanımlar elde edeceksiniz, sonra tepeli bir çayıra konacaksınız” (Hanbel, Ebu Davud, İbn-i Mace ve İbn-i Hibban)

2.16 Ulemau’s-su

Risale-i Nurlara itiraz eden insanlardan bir kısmı ulemau-su tabir edilen ilmîni kötü yolda kullanan, dini tahrip etmek için veya menfaat niyetiyle dini yanlış anlatan kimselerdir.

Hiz. Peygamber aleyhissalatü vesselam, ehliyesiz ve ilmîni kötüye kullanan ilim adamları için “ulemâus-sû” yani ilmîni kötüye kullanan bilim adamları tabirini kullanmaktadır.

"Allah Teâlâ, ilmi kullardan soymak suretiyle çekip almaz. Ancak ilmi, âlimleri almak suretiyle ortadan kaldırır. Allah hiçbir âlim bırakmayınca da, insanlar bir takım cahil başlar edinirler ve onlara sorular sorarlar, onlar da ilimsiz fetva verirler. Bu yüzden de hem kendileri saparlar hem de başkalarını saptırırlar." (Buhari, İlim, 34; Müslim, İlim, 13, 14; Müsned, 2/162)

"Ahir zamanda bir kavim ortaya çıkar. Cahiller başa geçerek insanlara fetvâ verirler. Böylece hem kendileri sapar hem de başkalarını saptırırlar." (Buhari, İlim, 34; Müslim, İlim, 13; Tirmizi, İlim, 5)

"Kıyamet gününde insanların en şiddetli azab çekenini, Allah'ın ilmiyle kendisine bir menfaat vermediği âlimdir." (Kenzu'l-ummâl, 10/29099)

"Her kim Allah'tan başkası için ilim elde ederse, cehennemdeki yerine hazırlansın." (Tirmizi, İlim, 6)

"Size mükemmel bir fıkıh alimini haber vereyim mi? Allah'ın rahmetinden insanların ümidini kesmeyen ve merhametinden onları ümitsizliğe götürmeyen, Allah'ın tuzağından onları emin kılmayan ve dünyaya rağbet için Kur'ân'ı bırakmayan kimsedir. Haberiniz olsun anlaşılmayan bir ibadette, üzerinde düşünülmemeyen ilimde hayır yoktur." (Kenzu'l-ummal, 10/28943; Darimi, Mukaddime, 29)

Bu konuda Hz Ali (ra) ercuze isimli eserinde şöyle buyurmaktadır.

"O bid'alar acemi ve ecnebi hurufun intişarı zamanı olan o ahir zamanın fena adamları bir kısım ulema-i su'dur ki hırs sebebiyle batınlarını haramla doldurmak için bid'alara yardım ve fetva verenlerdir."(Osmanlıca lem'alar sh.287 envar neşriyat)

3. Bölüm

Risale-i Nur'danDers Yapılabilecek Bahisler

Bu bölüm bir ve ikinci bölümde geçen meseleler ile alakalı Risale-i Nur'da yapılacak dersler içerir.Sayfa numaraları RNK Neşriyat baz alınarak hazırlanmıştır.

3.1 Kur'an'ın camiiyeti ve ilimlerin Kur'an'dan çıkması

Sözler 424 (İkinci Şua) - Sözler 429 (İkinci ve üçüncü Lem'a) – Sözler 275 (2. Paragraf) – Muhakemat 37 (Tenbih)

3.2 Hakikat-ı Muhammediye ve Nur-u Muhammedi (asm)

Mektûbat 101 (8. Esas) – Şualar 247 (- evet, Kur'an'da) Emirdağ Lahikası 184 (Levlâke) – Sözler 624

3.3 Hadîslerin sıhhati

Mektubat 98 (Üçüncü Esas) – Mektubat 118 (Yedinci Nükteli İşaret) –
Sözler 378 (Netice-i Kelam)- Muhakemat 38 (Onbirinci Muhakdeme)

3.4 Mi'racın vukuu ve cismani olması

31. Söz Mi'rac Risalesi

3.5 Velayetin ve kerametın hak olması

Mektûbat 481 (1. Telvih) – Mektûbat 483 (3. Telvih) – Mektûbat 495 (9.
Telvih) – Sözler 609 (İkinci Temsil) – Sikke-i Tasdik-i Gaybî 151 (Üçüncü Nokta
) – Mektûbat 53 – Emirdağ Lâhikası 90

3.6 Âl-i Beyt muhabbeti ve mesleği

Dördüncü Lema İkinci ve Üçüncü Nükte – Mektûbat 104 (Eğer denilse) –
Mektûbat 111 – Emirdağ Lâhikası 213, 219, 70

3.7 Vehhabilik nedir? Kökeni ve esasları

28. Mektup 6. Kısım (Osmanlıca Risalede) – Emirdağ Lahikası 214

3.8 Zâhir-perestlikten, ifrat ve tefritten içtinab

Muhakemat 20 (Elhasıl) – Muhakemat 10 – Muhakemat 27 (Hâsıl-ı
Kelam) – Muhakemat 60 (Altıncı Bela)

3.9 Uhuvvet-i imaniye ve İttihad-ı İslam'ı esas yapmak

Lem'alar 170 – Lem'alar 174 (Son paragraf) – Mektûbat 288,289 –
Kastamonu Lâhikası 144 – Kastamonu Lâhikası 246 – Sözler 775 (İslamiyyet,
Selm ve Müsalemettir)

3.10 Büyük zatlara hürmetin ölçüsü

Lem'alar 150 (5. Remiz) – Mektûbat 489 (2. Nokta) – Mektûbat 111 – Kastamonu Lâhikası 88

3.11 İstikametle Sünnet-i Seniyyenin her nev'ine ittiba

Lem'alar 55 (1. Nükte, 2. Nükte, 10. Nükte , 1 ve 2. Mesele) – Lem'alar 61 (8. Nükte) – Mektûbat 488 (1. Nokta) – Mesnevî-i Nuriye 75

3.12 Peygamberimizin mucizeleri ve Şakk-ı Kamer

Ondokuzuncu Mektup (İkinci ve Üçüncü Nükteli İşaret) – Mektûbat 126 – Sözler 634